

שיח שרפי קודש

מההיק החי' הרי"מ מגור זצ"ל

טו) עוד בשמו הק' זצ"ל אף שכל המפורשים כתבו טעם חטא של מי מריבה, אך אין לנו שום השנה והרנשה בחטא הזה, כי אם הי' מרגישין אנחנו שום חשש חטא ח"ו, מכש"כ משרע"ה בודאי הי' מרגיש החטא ולא הי' עושה, אך התורה כתבה לחטא נתנה התורה רשות לחכמים לפרש טעם החטא והבן :

ע) בשם הה"ק הג"ל, למה נקרא מחלוקת של קרח חצרות, דאמרו חז"ל בשעה שתיקן שלמה המע"ה עירובי חצרות יצאה ב"ק אם חכט בני כו', ויש להבין מה ענין חכמה שייך בעירובי חצרות, אך דהנה החכם עיניו בראשו ורואה תכלית הדבר וידוע כשאדם מרבק א"ע לצדיק אמיתי אזי יכול לעלות למדרגתו, וזה תיקן שלמה המע"ה שלכותי אחד שיש ביד אחד יכול להצטרף לזה כמה אנשים ויכולין למלט בכל המקומות כמו הוא ויהי' הכל אחד, והנה בקרח כתיב ויקח ותרנם ואתפלג, שנחלק משאר שבטים ולא הודה בזה שאדם יכול להסתופף בצל צדיק, עד שיעלה למדרגתו רק שכל אחד הוא כפ"ע, ונמצא שלא הודה בעירוב, ונשאר חצרות שלא עירוב, פי' כמו בתי התצרים שאין להם חומה, לפיכך נקרא מקום מחלוקתו חצרות (מצאתי כתוב) :

עא) פ"א שאל צדיק אחד להחידושי הרי"ם וצלה"ה, למה הוא צריך עוד ליסע להה"ק מקאצק זצ"ל שנים הוא בעצמו ראוי לאותו איצטלא, והשיבו, כתיב אמת קנה ואל תמכור, וקשה מה צריך שהמע"ה להזהיר ע"ז בודאי

שאם

טו) בשם הה"ק הרי"ם מגור זצלה"ה מה שמברכין אזור ישראל ועומר ישראל מה שאין נזכר בשום ברכה תיבת ישראל" ואמר, אזור הוא אבנט א נארמיל, ועומר הוא כובע קאפעל, ובוה הוא נקרא ישראל ארעכטער יוד, ושמעתי שפ"א הביא אדומ"ר בעל שפת אמת הק' זצ"ל אבנט, מתנה לנכדו מחז"ל, והלביש א"ע האבנט בעת נסיעתו דרך הגבול, ובעת שנתן המתנה לנכדו, אמר לו תדע שלבשתי האבנט דרך גבול, וכאמת אבנט הוא גבול (א גרענעץ), והבן :

טז) עוד בשמו הק', ענין ריקודין, בש"ת ושמחת גשואין הוי כמו ריקוד פסול' מתוך האוכל, והבן :

טז) עוד שמעתי בשמו הק', אף שנוכר בספה"ק שלא ימול צפרני ידיו ורגליו ביום אחד, מ"מ ערב חג השבועות הי' חותך צפרני ידיו ורגליו בפ"א, שהוא סוף הספירה וזכענין מותרת אשה לבעלה, שנוטלת בפ"א ואין הקפדה :

טז) עוד שמעתי בשמו הק', על המדרש רבה פ' וירא, זחי' ברכה, קרי ב"י בריכה, קרי ב"י בריכה, מה בריכה מטהר הממאים, אף את מקרב הרהוקים ומטהר את לבם לאביהן שבשמים, ואמר ע"ז הה"ק זצ"ל כמו כן אצל ש"ק כתיב ויברך אלקים את יום השביעי, ויברך הוא ג"כ לשון בריכה, שהש"ק מטהר הממאים, והבן :

טז) אברך אחד התנצל לפניו אודות לימודו שאינו כהוגן ובלי חשק, והשיבו שיתפלל בכל לבו להשי"ת בעת שמברך ברכת התורה, והשי"ת יעזור לו :

שיח שרפי קודש

28

וצ"ל, ואם להשיב שאין יכול ללמוד, הי' נראה בעיניו כשקר כי הי' יכול ללמוד כדרך היונעג לייט, ונפל בדעתו להשיב, בוה"ל הנני יכול ללמוד מעט (איך קען אביסיל) והשיבו הה"ק מי יכול ללמוד יותר ממעט (ווער קען דען מעהר וויא אביסיל) :

עד) עו"ד בשמו הק' וצללה"ה מה שאמרו חו"ל אימהא דציבורא פי' כשהציבור המה ביחד בא אימה ומורא מו"ש"ת :

עה) עו"ד בשמו הק', שופר ר"ת ש"ורש פ"ורה א"רש ו"לענה, שופר נעמט ארויס אללע געמיינע שרשים :

עו) עו"ד שמעתי בשמו הק', שראה פ"א בחסיד גדול אחד שנראה לו שעוד אין צריך לרבי והוא בעצמו ראוי להיות רבי ויכול להנהיג ג"כ עדה, אמר לו הה"ק כתיב לך אל נמלה עצל ראה דרכי' וחכם כו' הנטלה הזאת היא מלאה גול שנוזה מכל שדות של כסה בע"ב, אך מחמת שאין לה קצין שומר ומושל עשתה סדר לעצמה להיות אונר בקיץ רחמה אף שכולה גול ומשדות אחרים, רק מנמלה חברתה אינה נוולת כסאמר המדרש רבה פ' שופטים, אבל אם הי' לה קצין שומר ומושל לא הי' לה סדר כזה להיות מותר בעיניו גול אחרים, וזהו ראה דרכי', וזה אירע וועגנין וחכם, וי"א דיא קליג זאלמט נישט טיען אזוי, רק להיות לך קצין ושומר ומושל והבן :

עו) עו"ש בשמו הק' וצללה"ה, פ"א המליץ איזה זכות בעד אחאב מלך ישראל, והביט על פני חסיד אחד וראה שלא הוטב בעיניו, מה שלמד זכות, ושאלו הה"ק הנח מה, אם תדמה בדעתך על רבך, אולי

שאם אדם רוצה לקנות דבר אינו מוכר אותו, אך הפי' הוא, אמת קנה כ"ו שתוכל לקנות קנה אותה, ואל היינו שאין עוד בנמצא ממי לקנות האמת, אז תמכור האמת שנמצא אצלך, לכן כ"ו שאוכל עוד לקנות, אין לי כעת למכור, והבן, (א"ה, להבין מעט דבריו הק', כי אין דומה מכירת האמת התורה, לשאר מכירות, כי המוכר שאר דברים אין נשאר בידו כלום, אבל מכירת האמת נשאר ג"כ כולו בידו, כי התורה נמשל לנר שהכל מדליקין ממנה ואין אורה חסר כלום, וגם המצוה הוא ללמוד וללמד, אך כ"ו שעוסק בקני' אין לו לעסוק במכירה) :

עב) שמעתי, פ"א הי' אברך אחד חסיד דבוק מאוד

בהה"ק בעל חידושי הרי"ם וצ"ל בגור, והי' יושב הה"ק עם איזה מתנגדים באיזה סעודה, וגם אברך הנ"ל בתוכם, ולא השאיר הה"ק שריים רק עצמות יבשות, וקבלו המתנגדים הקערה עם עצמות והושיטו אחד לחברו בשחוק שיקבלו שריים מהרבי, ואז צוה הה"ק להאברך לומר לפניכם איזה ד"ת, ופתח האברך הפסוק הניקה בנים שרה ביום הנמל את יצחק, והקשה הא החלב משרה הי' בדרך גם בשביל יצחק ולמה הניקה השרצים הללו לזה פי' רש"י הק', הנמל' לאחר י"ב חודש וזה בעצמו קשה לרש"י ז"ל ג"כ והשיב רש"י ז"ל שלאחר י"ב חודש הי', והי' יצחק אוכל הבשר ומניח להם שריים עצמות, והבן :

עג) פ"א בא אברך לפני הה"ק וצ"ל בפעם ראשונה ושאלו אם

יכול ללמוד, וחשב ולא הי' יודע האברך מה להשיב, אם להשיב שיכול ללמוד, מי יכול להשיב דבר כזה לפני הגאון הקדוש הרי"ם

שיח שרפי קודש

מז 29

פ"א בא לפני החידושי הרי"ם וצללה"ה, מופלג אחד שהי' רוצה להניד לו פשעטליך, והה"ק וצללה"ה השיבו בזה"ל, או עהר האלט יעצט נישט דערביי, והמופלג הנ"ל הפצירו דוקא שיאמר לו, או שאלו הה"ק הפי' מה שאמרו חו"ל אין מפסיקין בקללות, ואמרו הטעם משום שאין מברכין על הקללות הא אמרו חו"ל הפותח והחותם מברך, א"כ לעולם אין באפשרות בדרך על הקללות, ולא ידע המופלג מה להשיבו ואמר לו הה"ק הא בפשימות ניחא, דהא אמרו שהי' מסיימין התורה בתלת שנין וצריכים לפעמים להתחיל ולסיים בהתוכחה משה אמרו חו"ל אין מפסיקין בקללות, ודפח"ח (א"ה) זה הי' להוכיחו למה לו פשעטליך שגם דבר פשוט לא יכול לתרץ):

פ"א ע"ד שמעתי בשמו הק', על פירשי ז"ל רות, דבר חכמה ראה בה, שתי שבלים לקטת, שלש לא לקטת, והקשה הר"ק מה חכמה הוא זו, הא הדין כך הוא, ותירץ הא פלוגתא הוא ב"ש ובי"ה בדין לקט (פאה פ"ו מ"ה) בה"א שנים לעניים, וב"ש סברי שלשה לעניים ומפרש בירושלמי דמעמא דב"ש מפסוק (דברים כ"ד) לגר ליתום ולאמנה הרי שלשה, רצועטא דבי"ה מפסוק (ויקרא י"ט) לעני ולגר תעווב אותם, הרי שתיים, ונראה מהירושלמי הלזו דפלוגתייהו דוקא בסתם עני, אבל אם יהי' עני וגר ואלמנה ביחד כ"ע מודה דלקט שלשה ג"כ שייך לאותו עני, וא"כ גם כן אצל רות דהיא היתה עני', ואלמנה, וגר, אף שלשה שבלים הוי לקט ושייכה לה, א"כ דבר חכמה ראה בה, שלקטת שתיים, כי יראה שלא ילקוטו שאר עניים, כי שתיים יכולים הם ג"כ לקט

אולי יש לו גילוי אלי' ז"ל, נוסע אתה אלי, ואחאב מי' ראה אלי' ז"ל פנים אל פנים, וגם הי' לו בעצמו חוצפה ועוות לדבר כנגדו קשות, כמבואר בפסוק, עכ"פ צריכין אנהנו להמליץ בעדו, שהחטא שלו אינו כפי הכנתנו בפשוט והבן :

ע"ה) ע"ד שמעתי בשמו הק', על מאמר חו"ל לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן, כי אם הי' נכנסין תיכף ומיד לא"י לעבוד עבודת הארץ, הי' זה פונה לברמו וזה פונה ליתו, וחי' נשתכח תורה ישראל, אבל כשהיו אוכלים מן במדבר ארבעים שנה נתיישב התורה בלבן והיו יכולים אח"כ לכנוס לא"י לעסוק ג"כ בעבודתם ביחד עם התורה, והבן (א"ה) אולי זה מנהג נקבע אצל התמידים והלומדים לאכול תיכף אחר החתונה איוה שנים מוונות על שלחן חותניהם, כדי לעסוק מקודם בתורה ועבודה, ואח"כ לכנוס למו"ט) :

ע"ה) חסיד א' נסע להה"ק ה"ר לייב"ר' איג"ר וצללה"ה מלובלין אחרי פטירת רבו הק' הרי"ם וצללה"ה מגור, ושאלו לגיד. לו דבר אחד מה שמעו צלה"ה וצ"ל, והשיבו שפ"א שמע בשעת הדיקת השלחן לשמוע ד"ת, אמר בזה"ל, מחמת החטא שלא רצו לשמוע להנביאים, מוכרחים כעת לדחוק לשמוע לשפל ונכוה כמוני, ואח"כ סיים שצריכים אתם להתפלל עמך ואלט נישט קימען צו אנרעסערין שפל ונכוה, וכשמעו הה"ק הר"ל מלובלין וצ"ל דבר זה ננח מאור; ואף שהי' להחסיד הנ"ל הרבה ד"ת וסיפורים לספר לפני הה"ק הר"ל מלובלין וצ"ל, אך כך נפל לו דבר זה בפיו פתאום, שלא מדעתו :

שיח שרפי קודש

ללקוט אבל שלשה במוחה היתה שלא ילקוט שום עני, כי שייך רק לה, מחמת שהיא היתה עני, ואלמנה ונר, מקודם לקטה שנים, ואח"כ לקטה השלשה, ודפח'ה :

פב) שמעתי בשמו הק' וצללה"ה מפני מה קרוב פסול לדין ולעדות אף לחובה, בשלמא לזכות מוכן שמא יחפה עליו אבל לחובה טעמא בעי, ואמר, כי כל קרוב צריך לראות זכות על קרובו ולא חובה כי אין אדם רואה חובה לעצמו, וקרובו הוא כמו בעצמו ואם רואה חוב על קרובו אינו בגדר אדם, לכן פסול לעדות, והבן :

פג) באו"ח, וראוי לכל יר"ש להיות מיצר ודואג על הרבן

ביהמ"ק, ע"ז אמר הה"ק הר"ם וצללה"ה, כמה ראוי יותר ויותר למי שאין לו יראת שמים להיות מיצר ודואג על יראת שמים, והבן :

פד) שמעתי מהרב מוואדאסלוב ז"ל אחי ד"ז הה"צ

הר"ד פינמשא האבד"ק פ"ר ז"ל, בעת שבא החי' הר"ם וצללה"ה

סהתונה הגדולה מאוסטריא כידוע הנדפס כבר בס' שיח שרפי קודש ח"א, שאמר בשם הה"ק

אוהב ישראל שמעובו וצללה"ה התורה עה"פ ויום השביעי משבח ואומר, ששום בריאה בעולם לא הי' יכול להתחיל לשבח להשית עד שיום שבת בעצמו הי' משבח מקודם, וזהו לפיכך יפארו ויברכו לאל כל יצוריו, הי' ד"ז הה"צ ר' פינמשא ז"ל שומע מהה"ק הר"ם ז"ל שהי' מפליא התורה הוּו ואמר, שלא ראה מעולם פה עם תורה כזה, ולא הבין דברי החי' הר"ם וצללה"ה כי גם החי' הר"ם וצללה"ה שמע הרכה תורות מרבתינו הק', אך פ"א בא לפני ד"ן הר"ר"פ ז"ל הנ"ל חסיד אחד ויספר

מעשה, מה שאמר הה"ק הר"ד **אלימלך** מליוענסק וצללה"ה שנתנו לו מן השמים כמה דברים והוא נתן למתנה עינים להה"ק הרבי מלובלין וצללה"ה, ופה להה"ק אי"ה ממעובו וצללה"ה, ויהי' כי שמע ד"ז הר"ר"פ ז"ל דברים האלו, ואז הבין איך שהי' הרגשה בחי' הר"ם וצללה"ה בפיו הק' של בעל אוהב ישראל ממעובו וצללה"ה, ונתן משקה ד"ז ז"ל לכל המסובין מחמת שמחה :

פה) ופ"א שמעתי שהה"ק הר"ד **אלימלך** וצללה"ה

אמר שנתנו לו מן השמים ד' דברים עינים ופה וטוח ולב, וסימן ונהר יוצא מעדן כו' ומשם יפרד לד'

ראשים, עינים נתן להה"ק הרבי מלובלין, ופה להה"ק אי"ה ממעובו וטוח להה"ק הר"מ

מרימענוב, והלב להה"ק המניד מקאזניץ ז"ע ועכ"מ, צדיקים הי'

אומרים על הה"ק אי"ה ממעובו וצללה"ה שיש לו גאלד ניוואכט בפיו הק' אף שדרכו לספר נווטאות :

ופ"א שמעתי שהה"ק הר"ד **אלימלך** וצללה"ה נתן להה"ק הר"מ

מרימענוב האונים, כי אמר ששמע גולל אור מפני חושך כו' וכדומה, ואנב אספר מה שמעתי מחסיד

שפ"א הי' בא הה"ק אי"ה ממעובו וצללה"ה לביהמ"ד דק"מ **אפטא** עור בעת שהי' רב שמה, ואמר

אספר לכם מה שראיתי כעת, שהביאו איש אחד לפני ב"ד של מעלה לדין ואלו מיטינים לזכות, ואלו משמאילים לחובה, ובתוכם בא מלאך מליץ אחד

והמליץ בעדו איך שסכל כמה וכמה יסורים בעוה"ז, וכמה הרפתקאות וצער דערו עליו, בסח הוי כפרה

לאשמתו, ויתו אלין רהמיו, והי' רוצים

שיח שרפי קודש

וצללה"ה בזה"ל מיך וועט איר נישט
גינארען) והה"ק רמו לר' בונם
משמש שיצא לחוק, והה"ק סגר א"ע
עם האיש הנ"ל זמן גדול, והבין ר'
בונם משמש שבטח צדיק נסתר הוא
זה, ומאו והלאה לא עשה ר' בונם
משמש שום סדר רק מי שדחק א"ע
קודם ה"י קודם לכניסה, כן שמעתי
מהרב ר' שלמה"ל אלטר שלימ"א
כווארשא נכד הה"ק הרי"ם
וצללה"ה, עוד שמעתי ממנו, בעת
שה"י אחיו הה"ק אדומ"ר בעל

שפת אמת וצללה"ה **בברלין**
איזה זמן אצל הדוקטער, ובעת חזרתו

לביתו, שמע שהה"ק נסע לביתו, נסע
הוא ועם עוד איזה חסידים לקראתו
עד הנבול, ובעת קבלת פני קדשו,
וקבלת ברכת שלום, שאלו בבדיחתא
אם ראה **בברלין** יהודים אמתים
(ערליכע יודין), והשיבו אדומ"ר
וצללה"ה שראה ארעליכען יוד במקוה
ואמר אז בשם זקינו הרי"ם **סגור**
וצללה"ה הוי דן את כל האדם לכף
זכות, דעם גאנצין מענטש, אם תדין
את האדם אף שתמצא בו הרבה
חובה, אך אם אתה דן את כולו
תמצא בו זכות, כמו כן בברלין
אם אתה דן לכל א"א בפ"ע לפי
מראית עין אין אתה רואה זכות,
אבל בכלל בכל בערלין תוכל לדון
לכף זכות (א"ה כן שמעתי בשם
אדומ"ר וצללה"ה בעל שפת אמת
על מאמר חז"ל אל תהי' בו לכל אדם

דעם גאנצין מענטש, והבן):

(פו) **פ"א** ה"י שאלה בבית הה"ק
הרי"ם וצללה"ה וכשנתן
לפניו לאכול ה"י מהפך בכף בקערה
וזמן רב ולא אכל, ושאל בבית מה
נעשה עם הבשר הזה, ואמרו שה"י
איזה שאלה ושאלו למורה הנוראה
דמתא גור, ופסק שכשר, אעפ"כ עוד
לא אכל, ושאלו להקצב ונתודע שה"י

עוד

רוצים לפטור אותו מעונש, ובתוך כך
בא מקפדן אחד ואמר שאמת כן
הוא שסבל יסורים הרבה, שכדאי
לפטור אותו, אך נעיון, אם קבל עליו
היסורין מאהבה, כדי שהי' לו
לכפרת עון, ואם אמר על כל הבא עליו,
הפסוק ראה עני' ועמלי ושא לכל
הסאתי (תהלים כ"ה), ובדקו אחריי,
ולא מצאו, וחזרוהו לדונו ולחייב אותו
על כל מעשיו, (א"ה, וזהו מאמר
חז"ל לא תרתו תרתי גהינם, והבן):

(פו) **בתחילת** נשיאות שנהג
אדומ"ר הרי"ם

וצללה"ה בנור ה"י רוצה המשמש ר'
בונם ווארשווער לעשות סדר
שהחשובים יכנסו לקודש פנימה
בראשונה, ואח"כ חסידים ואח"כ
אנשים פשוטים, ולא להיות מעורב
בערוביאו ומי שרוצה להכנס בתוקפו
יכנס קודם, ותיכף בפעם ראשונה
שה"י עושה סדר הנ"ל בא בתוך
החסידים אחד שנראה כאיש פשוט
ומגודל שער, ודחק א"ע לכנסו דוקא
קודם להחסידים ואף שהמשמש ר'
בונם הנ"ל ה"י מוחה ומעכב אותו
מלכנס הוא לא שמע לדבריו ופחמת
תוקפו ה"י נכנס בראשונה, וכיון
שנכנס פנימה לא ה"י לר' בונם שום
עצה, אך ה"י עומד אצל הפתח
והביט בפנים מה נעשה שמה, כי
חשב שיקבל שלום, ויצא תיכף,
ויהי' כי ראה ר' בונם משמש שלא
יצא תיכף, נכנס הוא עצמו בפנים,
כדי לפטרו שיצא לחוק מהר, שלא
לעכב החסידים מלכנסו, ויהי' כי בא
ר' בונם סמוך לשלחן המהור של
הה"ק, שמע שהח"י הרי"ם וצללה"ה
אמר לו לאיש הנ"ל, מה עסקיכם פה
והשיבו בזה"ל ער האנדילט מיט
ראניועס (הם מחצלות לכרוך סחורות
בתוכם) והשיבו הה"ק הרי"ם

שיח שרפי קודש

32

שאסעה בפולין והשיבו הן, ושאלו
הה"ק הר"י מרוזין מי קיבל עליו את
העבודה הזאת, אם יהודים, או ערלים,
והשיבו הה"ק מנזר, יהודים קבלו
עליהם את העבודה הזו, ואו השיבו
הה"ק מרוזין בזה"ל ווער קען דען
מאכעו אוועג, או נישט גאהר יודין,
והבן :

צא) ב"ס' העקידה, כתיב שני פעמים
וילכו שניהם יחדיו ואמר
הה"ק הר"י'ם וצלה"ה עפ"י גמרא
כתובות דף ס"א מעשה בישראל
ונכרי שהיו הולכין בדרך יחד ולא
הי' יכול הנכרי לילך עם הישראל,
כי הישראל רץ מקודם הנכרי, הוכירו
מחרבן בית המקדש ונגח ודאג על
החרובן ואפ"ה לא הי' יכול הנכרי
לילך עמו ביחד, אמר הנכרי וכי
לא אמרתם אנתח שוברת חצי גופו
של אדם, אמר לו הני מילי אם
שומע דבר חדש, אבל דבר ישן
שהורגלנו בה לא, עיי"ש, וכמו כן
בתחלה כשאמר הקב"ה לאאע"ה
ליקח את יצחק בנו לעקידה, וישכם
כו' ואת יצחק בנו, ויקם וילך כו'
והי' דבר עקידה לאאע"ה דבר חדש,
ויצחק אע"ה עוד לא ידע והי' צריך
להיות שאברהם לא הי' יכול לילך
יחד עם בנו יצחק, אעפ"כ וילכו
שניהם יחדיו, ואח"כ ויאמר יצחק אל
אברהם אביו כו' ואיה השם לעולה,
ויאמר אברהם כו' לעולה בני, או
הבין יצחק שהוא יהי' לעולה, והי'
אצלו דבר חדש, ואצל אברהם הי'
דבר ישן, והי' צריך להיות שאברהם
אבינו ע"ה ילך מקודם יצחק בנו,
אעפ"כ וילכו שניהם יחדיו, לא הי'
שום שינוי לא אצל אברהם ולא
אצל יצחק, ולא שום צער ח"ו,
רק הלכו שניהם יחדיו בשמחה,
ודפח"ח :

צב) שמעתי בשמו הק', מה
שכפרשת

עוד שאלה על הבשר הנ"ל אשר עוד
לא נשאל להמו"ץ דשם, רק נשאלה
השאלה א' הנ"ל ופסק המו"ץ שכשר,
אבל על השאלה השני' הי' טריפה,
ואמר הה"ק ע"ו, בתפלת ר' נחוניא
בן הקנה כתיב, שלא אכשל בדבר
הלכת, ושלא אומר על מותר אסור
כו' לכאורה נראה ככפול, אם התפלל
שלא אכשל כו', ודאי כוונתו על
שלא אומר על מותר אסור, ואסור
מותר, אך בעת ניחא, כי המעשה
הנ"ל אף שהמו"ץ הורה כהלכה, ולא
נכשל בדבר הלכה על השאלה שהי'
שואלין אותו ואמר כשר, ואעפ"כ
הי' טריפה משום שאלה ב', ואמר
על אסור מותר וזהו תפלה שני' שלא
אומר על אסור מותר כי באמת הי'
טריפה, והורה כשר, בלי ידיעה
מהשאלה השני', ודפח"ח :

פח) ע"ד בשמו הק' על החמא של
עץ הדעת שעשתה חוה
איסור מוסיף לאסור בניגיעה, הא
מותר לאדם לעשות לעצמו סייג ונדר,
זאמר הה"ק, מפני שהי' קודם החמא
זלא הי' צריך או לסייג ונדר, והבן :

פח) ע"ד בשמו הק', פ"א אמר לרב
גדול, שחז"ל אמרו זכור
ושמור בדיבור אחד נאמרו מה שאין
הפה יכול לדבר, ואין האוזן יכולה
לשמע א"כ מה תועלת יש לאדם
מזה, הא אין יכול לדבר בפה וגם
אזנו אינו יכולה לשמוע, אלא נשמע
מזה, דברים היוצאים ממקום גבוה
מאוד, אף שאין שכל אנושי יכולים
להשיגם, לא לדבר, ולא לשמוע
אעפ"כ עושה פעולה בנפש האדם,
והבן :

צ) הה"ק הר"י'ם מנור וצלה"ה הי'
אצל הה"ק הר"י מרוזין
וצלה"ה, ושאל הה"ק מרוזין
להה"ק הר"י'ם מנור, אם עושים

שיח שרפי קודש

מה נורא המקום הזה, והי' מבטח מבני העיר שיקבלו האורחים כהונן, היינו בכל השתמשות האפשרי ובוול, כי המצב מהחסידים הוא לתורה ולעבודה, ובאם שקיימו הכנסת אורחים הוא נמילת חסדים, או יהי' מקומם בשלימות והכמיה לבני העיר פרנסה באם שיקבלו האורחים כהונן, והי' אומר שנמילת חסדים הוא מדבר שפירותיהן בעולם הזה, וגם הוא מהדברים שאין להם שיעור, ובודאי אין שיעור ג"כ למתן שכרן, ודוד המלך ע"ה ביקש מקום לד', כמו שנאמר זכור לדוד את כל ענותו וכו' אם אתן שנת לעיני וכו' עד אמצא מקום לד', והי' מסיים מי יתן שלא ינזח לישן עד שאמצא מקום לד' :

צו) **שמעתי** מחסיד אחד שהי' לו שאלה על פרשיות מתפילין שלו והפרשיות הי' מסופר מומחה ייר"ש, והי' מראה הפרשיות לכמה סופרים והכשירו, אבל החסיד הג"ל הי' לבו נוקפו, והראה הפרשיות להגה"ק החי' הרי"מ וצללה"ה, ולכאורה בעת הכיטו בעיניו הקי' לתוך הפרשיות, אמר להחסיד בזה"ל מה אתה שואל כלשון תימה, והי' סבור בפשימות שהם כשרים, אבל אח"כ סיים הרה"ק וצללה"ה בזה"ל עם איו דעך תפילין ולא הניח אותם יותר, (א"ה, אף שהי' נראה שיכול להכשיר אותם בדוחק אבל משום חשש קרקפתא דלא מנת תפילין הי' ירא להכשירם, אף שהי' מסופר מומחה ייר"ש) :

שכפרשת נשא, הוזה"ק והמדדש רבה, מאריך הרבה יותר באריכות מכל הסדרות שבתורה, מפני שפרשת נשא הוא תיכף אחר חג שבועות, אחר קבלת התורה, הראו חז"ל קצת כח התפשטות התוה"ק :

צג) **הנה** ידוע שהי' הה"ק הרי"מ וצללה"ה מלמד זכות תמיד על ישראל, וע"ש זה נקרא חידושי תורה על הפרשיות ס' הזכות, אמר על הפסוק השקו הצאן ולכו רעו בלשון תפלה להשי"ת כי ראה ברוה"ק שישראל יהי' בגלות זמן ארוך, בקש מהשי"ת ואמר אף, שלא העת האסף המקנה"ה לביאת המשיח לגאלם בב"א, אך השקו הצאן ולכו רעו יתן להם פרנסה במשך זמן גלותם, עד שיהי' נאולה שלמה בב"א, שלא יהי' נקפה פרנסתם עבור חמאם היו, ועיין לעיל (אות עז) שגם על אחאב מי' למד זכות והחטא שלו אינו כפי הבנתנו בפשטיות :

צד) **עוד** שמעתי בשמו הקי' שאמר שחסיד הוא אפארטיגע כלי וכלי אומן שניקב כמחט בטל מתורת כלי, אבל אצל כלי בעל הבית הדין שאינו בטל מתורת כלי עד שניקב כמוציא רמון, והבן :

צה) **בעת** שנסע אדומ"ר הרה"ק החי' הרי"מ זי"ע לקי"ק גור על הרבנות כבואו לשם הי' מבקש מבעלי הבתים שיתנו מקום להאסיפה, והי' אומר מקום הוא יראה, שיראה עושה מקום, שנאמר

שיח שרפי קודש

חדות ולקוטים יקרים מההיק הריים מגור וצ"ל

(הלקוטים האלה לקט הרב ר' פתחי מרדכי נ"י מה ששמע מההיק הריים וצ"ל)

אתכם בלחם ובמים דרכו של איש לקדם ולא דרכה של אשה לקדם ופריך ה' להם לקדם אנשים לקראת אנשים ונשים לקראת נשים ומסיק כל כבודה בת מלך פנימה במערבא אמרו ויאמרו אליו אי' שרה אשתך כו' ע"ש והנה כל הצלת מלך סדום ה' בשביל שיצא ממנו דוד כמדורש הנ"ל וע"ז קשה הלא כתיב לא יבא עמוני ומואבי ואינו ראוי כלל לבוא בקהל וצ"ל דהטעם משום דאין דרכה של אשה לקדם וממילא דרשינן מואבי ולא מואבית והנה המלאך אין יכול לעשות דין קודם שהוא מוסכם כן מלמטה וממילא כשהלך להציל את לוט בשביל שיצא ממנו דוד הוצרך לישאל את אברהם אי' שרה אשתך והשיבו הנה הוא באוהל ממילא נעשה הדין דאין דרכה של אשה לקדם אף לקראת נשים וממילא דרשינן שפיר מואבי ולא מואבית ומותר לבוא בקהל ובל"ז ה' הדין כמ"ש בקרא ואף מואבית בכלל וע"כ שאל כדי שיוכל לילך להציל:

צט) ארדה נא ואראה כו', כי כאשר השי"ת מתקרב לראות מעשה בני אדם וניתוסף קדושה בארץ ממילא מתקרבין בני אדם להשי"ת ונתעורר הרהורי תשובה ע"י הפחד והבושה לזה אמר הקב"ה ארדה כו' ואראה אם לא יעשו תשובה אחר התקרבות זה אז הכצקתה כו' :

פרשת ויצא

ק) הארץ אשר אתה שוכב עלי' לך אתננה ולורעך, קיפול המב"ה

פרשת לך

צו) בפסוק שרי אשתך לא תקרא שמה שרי כי שרה שמה, ומפרש רש"י ז"ל דשרי משמע שרה לי ולא לאחרים אבל שרה הוא על כל, וקשה לאחר שנקרא אברם אברהם, אב המון גוים, ובעלה נתעמר בה ונטפל לה, וא"כ ממילא הוי שרה על כל, רק שהענין הוא, שמקודם הוי שרה לי, היינו לאברהם שהוא החסד, וכאשר יש לו התגלות החסד, אבל בעת הסתרת פנים הלילה, להופיע בהם כח לעוררן להתירן למקומם וביתר שאת לא היתה, ועל זה נקרא שמה שרה על כל, וזה הוא אסתר מלשון הסתר אסתיר אשר הופיעה בישראל להתחירם למטוב ביתר שאת, אף מגודל הסתרת פנים, אשר ה' בעת ההוא כידוע, וזה מה ראתה אסתר למלוך כו', שהיתה בת בתה של שרה, שהופיעה בשנים שלה ככ"ז :

פרשת וירא

צח) ויאמרו אלי' אי' שרה אשתך ויאמר הנה באוהל, פירש"י ז"ל לסדנו שישאל אדם באכסניא כו', ואפ"ל דהנה איתא במדרש מצאתי דוד עבדי היכן מצאתי אותו בסדום וזיכמות דף ע"ז ע"ב א"ל דואנ האדומי כו' שאל עליו אם ראוי לבוא בקהל אם לאו מ"מ דקאתי מרות המואבי' א"ל אבנר עמוני ולא עמונית מואבי ולא מואבית ופריך מצרי ולא מצרית ומשני שאני הכי דמפרש מעמא דקרא ע"ד אשר לא קדמו

שיח שרפי קודש

קג) בענין מענת השר הללו עובדי ע"ז וכו', הקשה הלא נאמר להם משכו ידוכם מע"ז וקחו לכם צאן של מצוה ועוד שהרשעים מתו בשלשת ימי אפילה ולא מצינו שנתקלקלו אח"כ, ואמר הגה כ' הלא זה הדבר אשר דברנו אליך במצרים חרל ממנו ונעבדה וכו', ולכאורה הלא אדרבה ה"י רוצין לצאת כמ"ש ויאנחו בניו, והיכן אמרו לו כן, ואמר הוא ז"ל הענין כשבא משה לגאלם שאלו לו ישראל הלא עדיין לא עברו ת' שנים ואמר להם משה שהחשבון משולד יצחק, ויודעו ישראל ששאר הנלות יהי' סוכרתיים לעבור ע"י נסיונות וע"כ לא נתרצו שהי' יראים אולי לא יכלו לעמוד בנסיונות ואמנם כשבא משה ואמר להם שמוכרחים לצאת וזי אפשר שיתעכבו עוד במצרים הנה יצאו, וכשבאו לים וראו שהמצרים נוסע אחריהם ויראו מאוד, ושערו בעצמם שזה יראה וזה שיהי' יראים מדבר זר בלתי מהש"ת, וע"כ כשראו שמד בנסיון הראשון אין יכולין לעמוד, אמרו הלא זה הדבר וגו' חרל ממנו ונעבדה וגו' כי מוב לנו עבוד את מצרים דהיינו לגמור הזמן ממותינו במדבר ואם לא נוכל לעמוד בנסיון ועי"ז יהי' לנו ח"ו נפילה במדבר, אמנם האמת שאין זה יראה וזה כלל רק שזה כמו שישראל ירא מעכו"ם שלא יכנו הואיל והוא ישראל, אך השר של מצרים חשבה נ"כ ליראה וזה וע"כ טען הללו עבדו עבו"ז וכו' ואמר המעם שהוצרך להיות כן שהשקף הש"ת שיהי' זמנים שלא יהי' ישראל ראויים לישועה באמת, וע"כ הי' הדמיון כן שיהי' בעיני כל העולם נראה שישראל אינם ראויים ואף בעיני עצמם הי' נראים לאינם ראויים ורק מצד רחמנות הש"ת בעצמו

הקב"ה כל אי תחתיו, והי' אומר ששכיבה קימ"ל באמת שהוא קנין לקרקע, ותמוה לאחר שקימ"ל בקדושין דף כ"ז ע"ב סדנא דארעא חד הוא וא"כ למה הוצרך לקפל כל אי תחתיו, ומנ"ל דקיפל הקב"ה, דלמא הפירוש הוא אשר אתה שוכב עלי' משום קנין דסדנא דארעא חד הוא, ואמר דהוא משום עשר קדושות הן בארץ ישראל וקודש הקדשים מקודש מהן, ונצרך לקפל הכל תחת קודש הקדשים :

פרשת ויחי

קא) וישם את אפרים לפני מנשה, כי יוסף הצדיק הי' סובר שא"א להיות הפרני אלקים בארץ עני' עד שיהי' מקודם נשני אלקים מכל עמלי, אכן יעאע"ה אמר שאפשר להיות הפרני אלקים קודם נשני א' מכל עמלי וזה וישם אפרים לפני מנשה שיוכל להיות כן, והבן :

פרשת בשלח

קב) המבלי וכו' התיצבו וכו' לכאורה איך התרעמו על משה אחר יצי'ם וראו כל הנסים, אך הנה ישראל יצאו ממצרים מפי'ט ש"ט כדי להכניס לקדושה וכשראו מצרים נוסע אחריהם, היינו שהי' נרא' שעדיין הם משוקעים ואינם ביוכוך כראוי עקרו המבלי וכו' הלא לא הועיל כלום כיון שעדיין משוקעים כמקדם, וע"ז השיב להם מרע"ה התיצבו וראו את ישועת ד' וכו' דהיינו שזה עצמו מה שאתם רואין ומבינים רוע מצבכם הוא ישועת ד' כי קודם לכן לא הכירו כלל וזה סימן על ישועת ד' כי כשאתם מכיר רוע מצבו אוי יכול להוושע :

שיח שרפי קודש

ונחשים ועקרבים, ראו שע"פ המבצע אא"פ שינצלו רק בודאי יהי' ע"פ נס וא"כ הם אינם ראוים לנס וחשבו שלא ינצל אלא משה ואהרן וכדומה מי שראוי לנס וע"כ צעקו המבטלי אין קברים וע"כ הושיעם ד' :

פרשת יתרו

קו) במכילתא שהתנה יתרו עם משה שבנו הראשון יהי' לע"ז ונתרצה לו ע"ש והוא פלא, ועוד קשה שבמדרש רבה שמות מבואר על הפסוק ויבואו הרועים ויגרשום משום שפירש יתרו מע"ז, האיך יתנה אח"כ עם משה ליתן בנו לע"ז, אמנם הפירוש כי יתרו אמר עתה ידעתי כי גדול ד' מכל אלקים ופירש"י ז"ל שלא הניח ע"ז שלא עבדה ע"ש, ועי"ז עמד על ידיעת הכורא ית"ש משום שנודע לו שאין בהם ממש, וזה בעצמו רצה ממשרע"ה שבנו הראשון ידרוך ע"ז האופן שלא יעבוד הש"ת מאומנה בלבד רק שיעבוד מקודם ע"ז ועי"ז זה יבוא על ידיעת הכורא ית"ש ב"ה וב"ש כמוהו, וזה מדוקדק מאוד בדברי המכילתא שכ' בזה"ל שהתנה יתרו עם משה בן שיהי' תהילה יהי' לע"ז ואח"כ לש"ש, ואין מדוקדק כמבואר למעיין, ולהג"ל מדוקדק מאוד שהתנאי הי' להבן שיהי' זה בעצמו יהי' לעכו"ו ואח"כ יהי' לש"ש כמו יתרו בעצמו, אמנם באמת לא הי' לו לשמוע לו להניע מזה היוק ויהונתן בן גרשון בן מנשה שדרשו רז"ל בן משה ע"ש בכ"ב דף קמ"ו ודף ק"י כיון שבאמת אין רצון הש"ת בזה האופן ואמר הוא ז"ל שמצוה לפרסם דבר זה :

קו) איתא במדרש, כשנתן יתרו בתו למשה התנה עמו שיהי'

בעצמו יוכלו להוושע כרחמנות אב על הבן :

קד) ויקרא שם המקום מסה ומריבה על ריב בני ונו' הקשה מה הי' החטא כל כך כשרצו מים לצמאם דבר שאא"פ להיות בלתו, ואמר הצעירים הסמוכים על שלחן אביהם חושבים כי בעת שהם סמוכים על שלחן הוריהם נכון לעסוק במו"מ קצת כדי להרוויח על העתיד ומה הם רוצים הלא אין חסר להם, על ידי זה ממשיכים עליהם עול לטורח הפרנסה וזה הי' ג"כ כאן כשבאו לרפידים וראו שאין שם מים וכאמת לא הי' צמאים עדיין רק יראו מה יעשו לכשיצמאו ועי"ז גרמו ויצמא שם העם למים :

קה) במדרש' יונתי בתנוי הסלע, תנדבאי בשעה שיצאו ישראל מצרים לה"ד ליונה וכו' מה עשו ויצעקו וכו' מיד ויושע ד' וכו' ע"ש, הקשה כי בפסוק נראה שלא עשו טוב שאמרו המבטלי אין קברים במצרים ואמר להנה ענין אריכת הגלות הוזה הנם שהי' צדיקים גדולים מאוד אשר כל ארץ הי' יכול להביא את הגאולה אולם ראו כי כמו במצרים אשר הי' הגאולה מוכרח להיות באותו הזמן ולא הי' יכול להתאחר אף רגע אחד כי אילולי יצאו באותו רגע לא הי' יכולים לעולם לצאת משם כי כבר הי' משוקעים במ"ט שערי מומאה ועי"כ שהי' הגאולה במהירות והכרח, נדחו הרבה מבנ"י כמ"ש וחמישים עלו מבנ"י והשאר מתו בשלשת ימי אפילה, אולם עתה הרצון לכל ידח מבנ"י נדח ויהי' כל הישראלים ראוים לגאולה ועי"כ מוכרח להתאחר וזה הפירוש שאמרו המבטלי אין קברים כי כשראו שהם לחוצים מכל צד וכמ"ש במד"ר הים סוגר והשונא רודף

שיח שרפי קודש

דף מ"ו ע"ב מה שדיבר בזה, ועיין עוף בס' הזכות הנדפס מחדש, דף א' ע"ב על הפסוק שויתי לנגדי תמיד):

קט) ה"י פילסופים צדיקים גדולים אשר חקרו על יחוד אלקות בחקירות ובשכל ולא מפני חולשת אמונה ח"ו שהי' אצלם עשאו זאת, רק לברר בשכל, כי מה שנתברר בשכל נותן חיזוק ותוקף להתדבק ביתר עוז בנפש האדם ומחמת זה אמרו שנצרך לכל אחד לידע ביחוד האלקות בחקירות השכל וכללו זה בפסוק דע את אלקי אביך, אשר האמת הוא שישראל לא צריך לזה שהמאמר הקדוש אנכי ד' אלקיך לא נצטוו בתורת ציוי רק כמו שנתהוה ממאמר יהי הרקיע, את הרקיע כמו כן נתהוה ממאמר הקדוש אנכי שמלכותו ואלקותו ית' דבוק ומחובר בנפש הישראלי בראי' מבוררת, ומה לקיום העולם נאמר לעולם ד' דברך נצב בשמים, אשר העולם נתהוה ונתקיים בכל רגע מהמאמר מכש"כ שדיבור הקדוש אנכי ד' אלקיך לא פסק אשר נאמר ע"ז הקול קול גדול ולא יסף רק מחמת שנפש הישראלי הטהור מכוסה בנפש הטומאה הנקרא קליפות הפרי אשר מכסה ומבדיל התיבור הקדוש, ולזה ניתנו התרי"ג מצות אשר נקראים בזה"ק עיטין דאורייתא שהמה עצות להסיר המכסה, וכשיסור המכסה בתרי"ג עיטין אשר המה מאירים ומחיים את נפש הישראלי, אז נעשית נפשו כסא ומרכבה אל קדושתו ית' בהיותו אשר נתהוה מדיבור הקדוש אנכי, ולזה אומרים בק"ש שמע ישראל ד' אלקינו כו' היינו שישמע כל אחד מישראל את הדיבור הק' מאנכי ותירגב המתרגם על שמע קבל היינו שיעשה כ"א אע"צ כלי לקבל את הדיבור

שהי' בן הראשון לעבו"ו, ומחמת עונש התנאי יצא ממנו יונתן שנעשה כומר לפסל מיכה, וכי הוי"א בעולם שמשה רבינו יכתיב ליתן בנו לע"ז חו"ש רק שדרך צדיקים ישר בעיניהם שאותו דרך שנתגדל בו הצדיק הוא חביב לפניו ורוצה בו, וכמו שאמר הרבי מלובלין זי"ע שישמע על המגיד הק' מקאויניץ זי"ע באם שהי' נוסע אליו איש כשר וישר כלי מוכן להיות כראוי, לעשות אותו עני, והי' אומר הרבי מלובלין זי"ע שזה הוא מחמת שהמגיד הקדוש הי' עני ונתגדל בעניות חביב הוא לפניו אותו הדרך לעשות הכל לעניים (א"ה), עיין בש"ק ח"א שהרבי הק' מלובלין וצללה"ה המשיך עשירות לעולם, מפני שנתגדל בעשירות, ושמעתי שע"ז אמר הה"ק הר"ר יחזקאל טקאזויר וצללה"ה, הלבנה רכבי) כמו כן יתרו שנתגדל בדרך שהי' מכיר בכל ע"ז שבעולם שלא הניח ע"ז שלא עבדה, ולבסוף הי' חוזר למוטב, וכמו שאמר עתה ידעתי כי גדול ד' מכל אלקים, הי' חביב בעיניו אותו הדרך שכן בתו יתגדל כ"כ להעביר כל הטובאות והקליפות, ולאח"ו יתברר דרך הישר ואו יהי' מבורר ביותר, ומ"מ זה נהשב למשה רבינו לחטא כי ישראל לא נצרך לזה, רק שאלקות יתברר בעיטין דאורייתא ביתר עוז, ומש"ה יצא ממנו יונתן אשר הי' כהן לע"ז באופן זה, כמו שיתא בפסוק שהי' אומר נוכח ד' דרכיכם כי זה אין בו ממש, והי' אומר לחוק א"ע ברכי שכליות אי בטבע שהקליפה מתחזק כנגדו ביותר :

קח) ועוד שמעתי פ"א שהי' אומר שזה בא להפילסופים הגדולים שלא הי' להם את המדרשים והוזה"ק (א"ה), עיין בס' רמתים צופים

שיח שרפי קודש

המדרש וההכמה והדעת ולא המעשה יהי' חכמתו מרובה ממעשיו אשר לא די שלא יתקן אלא אדרבה שחכמתו וידיעתו הופכתו על פניו, כנוכר במשנה כל שחכמתו מרובה ממעשיו וגו' שסיבת והופכתו הוא ריבוי החכמה מלשון שחכמתו מרובה ולא אמר שמעשיו מועטין מחכמתו, שכל מה שירבה חכמה ודעת איך להנצל מנשמות ומבין יותר באמת שלא לעשותו צריך שימור יותר ויותר להתחזק במעשה השייכים לוה, כדי שיגן המעשה עליו שלא יתהפכו הידיעות על פניו, משום שהחומר והיצה"ר מתגברין וזה אם אמר יאמר העבד אהבתי את אדוני ואת אשתי ואת בני לא אצא חפשי, וזה בא בשביל ריבוי החכמה בלא מעשה ואז ורצע אדוניו את אוננו במרצע היינו שיפנום לאוננו לסלק ממנו השמיעה מריבוי הידיעות ואז יכול לפעול להכניס בו ועבדו לעולם, שיהי' עבד לעולם ומכש"כ להיפך שמדה טובה מרובה שאם אמר יאמר העבד אהבתי היינו בריבוי המעשה ומי"ט לא יכול לצאת חפשי מחמת מיעוט הדעת ואז בודאי מרחם עליו מן השמים לטובה שרצע את אוננו שיתן לו ידיעות השכל לסייעו שיהי' נשאר עבד עולם :

פרשת תרומה

קינ' **כפ'** ויקחו לי תרומה מאת כל איש וגו' והוא ויקחו לי תרומה, תרומה הוא הפרשה, היינו שימשוך ויפריש א"ע מן העוה"ז ויקחו א"ע לי לשמי, וזה הוא כל איש שיתנדב כל ימי חיו במסירת נפשו וכל אשר לו לי לשמי, ולאחר כ"ז יהא יודע שהתנדבות הוה הוא אינו שלו, רק מאת אשר ידבקו לבו תסתו

הקדוש אנכי ולהסיר המיטמום אשר הוא גורם חסרון השמיעה ומה שנאמר דע את אלקי אביך הוא מלשון וידע אדם את הוה היינו שיחבר עצמו להתיבור הקדוש אשר נעשה מהדיבור הקדוש מאנכי ולהסיר המכסה המבדיל התיבור :

קי' **ואשא** אתכם על כנפי נשרים, פירשי ז"ל כנשר וכו' מומב שיכנס החץ בי ולא בבני וכו', דהנה כשיצאו ישראל ממצרים ונבקע להם הים הי' הקטרונ גדול הללו ע"ז כו' אז לקח הקב"ה את ישראל במקום נבזה מאוד שא"א לקטרונ ומסילא סר הקטרונ מעל ישראל, אמנם עדיין נשאר הקושיא על הקב"ה מה נשתנה אלו מאלו, וזה פי' מומב שיכנס החץ בי שיהי' הקושיא עלי משיהי' הקושיא על ישראל :

קיא' **ולא** תעלה במעלות על מובחי וגו', אמר כמה נאה ממשלת התורה מצות ל"ת שני סומים שרצו לעלות על הנג ובקשו עצות ונטל אחד סולם ואחד נטל דף והניח בשיפוע ושניהם עלו אולם ההפרש זה שעלה על הסולם בכל מעלה ומעלה הי' יודע כמה הוא יותר גבוה וכמה מעלות יש לו לעלות עוד וזה שעלה על הדף כל כמה שלא הי' עדיין על הנג לא הי' יודע היכו הוא וכמה גבוה הוא :

פרשת משפטים

קיב' **ואם** אמר יאמר העבד אהבתי את אדוני ואת אשתי ואת בני לא אצא חפשי וגו' ורצע אדוניו את אוננו במרצע וגו', הרבה ידיעות בלא ריבוי המעשה מוסיק ומקלקל עוד, משום שכשירבה

שיח שרפי קודש

וב'ה, שב'ש שהי' אומרים מחד
בשבתא לשבתא שהי' כוונתו לשבת,
וב'ה שהי' כל מעשיו לשם שמים
נתהוה מזה קדושת שבת ממילא :

פרשת ויקהל

קיו) ויקהל משה את כל עדת
בני' ויאמר עליהם
א"ה אשר צוה ד' לעשות אותם, הפי'
שאמר להם שצוה ד' כן שיהי' ויקהל
משה כו' :

קיה) ויקהל משה את כל עדת
בני' כו' הפי' דהנהג
אמרו רז"ל בכלול זכה משה ונטלם
ואיתא במקובלים שבש"ק מחויר משה
הכתרים שע"י שמירת שבת יכולים
לקבל הכתרים וזה ויקהל משה את
כל עדת בני' דהיינו עדיים שמהר
חורב ויאמר אליהם כו' ששת ימים
כו' שע"י שמירת שבת קודש יוכלו
לכות להכתרים הנ"ל וזה שאומרים
בש"ק ישמה משה במתנת חלקו
דהיינו שיש שטחה למשרע"ה במה
שמקבלים ממנו ישראל הכתרים
ונשאר לו רק חלקו :

קיט) איתא במדרש ויטלא אותו
רות אלקים, ולא זה
בלבד אלא כל מי שנתעסק במלאכת
המשכן נתן בו הקב"ה חכמה ותבונה
ודעת וכו' ולא בבני אדם אלא
אפילו בבמה שנאמר חכמה ותבונה
בהמה בחמה קרי שנתנה חכמה באדם
ובבהמה, וכי בהמה הי' עובדת אצל
המשכן אלא כל עני' הדעת הנקראים
בהמה, לאחר שהמה הי' עוסקים
במלאכת המשכן נתן הקב"ה בהם
חכמה, ובעתים הללו חסידים נקראים
עוסקים במלאכת המשכן רק שיהי'
בהתנדבות הלב שיתנדבו א"ע וכל
חיהם לזה ורצון שלהם יהי' כאמונת,
לא כמו שאחד רוצה להיות עשיר,

תקחו את תרומתי, כמ"ש בוה"ק
ידבנו לבו זה הקב"ה שנקרא צור
לבני, ובכל שנה נתחדש בהתחדשות
מחדש בכח התורה שיקחו א"ע
מראשית תרומה לד' ב"ה וב"ש :

קיד) ההי"ד כי לקח טוב נתתי לכם
תורתו אל תעוובו, אל
תעוובו את המקח שנתתי לכם כי
צריך האדם לידע שהכל מהש"ת אף
מה שעובד ד' כ"ו הש"ת נותן לו
שיוכל לעשות כן, ואין בכח האדם
בלל, וזה פי' כי לקח טוב דהיינו
לקיחה טובה שאדם לוקח עצמו
להש"ת זה נתתי לכם שלי הוא ולא
שלכם תורתי אל תעוובו שאין רצון
הש"ת מהאדם רק שלא יקלקל אל
תעוובו את המקח דהיינו הלקיחה
הראשונה שאדם לוקח עצמו להש"ת
לא יעווב רק יראה שישאר אצלו :

פרשת תצוה

קמו) ויקחו אליך שמן וית זך אמר
כששלקחו השמן אל
משה נעשה זך וזה ויקחו אליך
דאליכ משרע"ה מה עשה ובשם
הרמב"ן ז"ל אמר ויקחו אליך כי
אתה מבין ע"ז איזהו הוא זך :

פרשת תשא

קמו) במדרש ויתן אל משה ככלתו,
ככלתו כתיב שהי'
נותנים לו כפי תשוקתו וזה שאומרים
לקראת כלה, שמעם ישראל הוא שבת,
ושבת וישראל הוא המכוין מכל
הברואים וכאשר בא המכוין מסיר
הכל ומפיל, ושבת נקרא ג"כ כלה
וכן איתא במדרש ויכל אלקים ביום
השביעי, והי' אומר בשם הר' חיים
זיטל וצ"ל הסברא מפלוגתא דב"ש

דחכמתא ובודאי דברי הוה"ק הסת
 כנים בלי ספק אשר כן הוא שיש
 פנימות שאין תשובה מועלת להם
 והטעם הוא שהפנימות ההם באים
 מהמוח ותשובה הוא מלב כמו
 שנאמר לבבו יבין ושב ורפא לו
 והקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו הגדולים
 קרוב להנאולה נפתחו תרעי דחכמתא
 שיוכל לתקן הפגמות ההם גם אותן
 אשר לא יוכלו לתקן עד הנה, וזה
 התחלת הנאולה, רק עכ"פ שישוב
 בלב שלם שכל ישוב עוד לכסלה
 ולא יעבור עוד, ובשביל זה הרמזו
 זה והסמין על פסוק שש מאות שנה
 לחי' נח וגו' משום שאו ה' התכרון
 והפגם הזה, וזה הוא שנאמר נפתחו
 ארוכות השמים: (א"ה) אף שנדרפס
 זה המאמר מכבר אך מתמת שנכתב
 בהכת"י הזה בסיגנון אחר קצת
 העתקתי לדפוס בכאן) ואעתיק ג"כ
 מה שמצאתי כתוב בכת"י אחר וז"ל
 כתוב בווד"ה על ויהי בשש מאות
 שנה לחיי נח כו' בשנת ת"ר יפתחין
 תרעין דחכמתא, ומה ענינו לכאן
 אולם כי האלף הששי הזה עיקרו
 לתקן מדת יסוד שהוא המדה הששית
 הנקראת ברית קודש הנקרא צדיק
 יסוד עולם ועי"ז בא הנאולה כמ"ש
 ועמד כולם צדיקים כו' ופתיחת
 מעינות דחכמה להיות גורה האור
 גם בתוך החושך כמ"ש בדברו מעריב
 ערבים בחכמה פותח שערים ולזאת
 הגם שכתב בווד"ה ששל חמא זה
 אין מחזירין בתשובה ח"ו עכ"ז עתה
 שנפתחו תרעין דחכמתא יכולין לשוב
 גם ע"ז, ואנכי שמעתי הטעם שאין
 לו תשובה כי החמא הזה בא ממות
 ותשובה רק לבבו יבין כו' וכאשר
 נפתחו תרעין דחכמתא, עכ"ז ג"ז
 ביכולת לתקן והגם כשהאדם בחמא
 אינו יכול לכנוס לתוך השערים עכ"ז
 מתנוצץ מהם אל מקום חושך ג"כ
 שיוכל

ואף שעושים בחשיכה מ"מ הוא חביב
 ביותר, וכן הוא מפורש בפסוק במה
 יוכה נער את ארחו לשמור כדברך,
 כל נער לפי דרכו שדוחה מחשבות
 זרות או כדומה וכוונתו הוא בלי
 פני' רק לשמור כדברך ממילא יוכה
 את ארחו והאור יבוא ממילא וכן
 ה' שומר בני הרבי מקאצק
 זי"ע כל המקיים את התורה מעוני
 סופו לקיימה מעושר, היינו שעושה
 בחשיכה כנ"ל

(קכ) והמלאכה היתה דים והותר,
 קשה הדאיך יתכן
 שיהי' תרווייהו דים והותר, דים
 משמע כפי הצורך ולא יותר, ונראה
 דהנה קשה עוד למה צוחו כל כך
 מרבים העם להביא כו' ויעבירו קול
 כו' למה הרעש כ"כ ומה יזיק אם
 יהי' מותר אך הטעם פשוט דכיון
 שיהי' מותר, א"א שלא ישאר הפץ
 של איזה אדם שלא יצטרך למלאכה
 ועי' דאנו כי אם חפציו של איזה
 אדם ישאר ממילא זה יהי' לבו נשבר
 בקרבו כל ימיו שלא זכה שיצטרך
 למלאכת המקדש ונדבתו נשאר ולא
 נצטרך ע"כ רצו שלא ישאר שום
 דבר ויהי' לכל ישראל שייכות במקדש
 ולא יהי' אחד נפרד ח"ו ולכן העבירו
 קול בסחנה כו' וזה פי' היתה דים
 והותר שבאמת ה' מותר רק שנעשה
 גם שהי' דים ונצטרך עכ"ז נעשה גם
 מטעם הג"ל :

בפרשת במדבר

(קכא) אמר בזה הלשון יש איזה
 דיבורים אשר המה
 נחוצים לאמרם שיסכימו להם, והרבה
 פעמים יש דברים אשר להם נאמרים
 כדי שישמעו ת"ח ויסכימו להם,
 ויהי' הלכה כרבים, ופתח ואמר איתא
 בווד"ה שבת"ר יתפתחין תרעי

לעשות הפסח רק ביד באייר והבן
ודפח"ח :

קבנ) בגנותן של ישראל דיבר
הכ' שכל מ' שנים

שהיו כמדבר לא הקריבו אלא פסח
זה בלכד, ותמוה דמ"ג אם ה'י

חיבין למה לא הקריבו, ואם היו
פטורין מה זה גנותן ואמר ליישב

דהנה תוס' זבחים דף י"ד כתב הטעם
דשחיטה כשרה בור דלאו עבודה

הוא, משום דכל העבודות אינם אלא
משום שהוא קדשים אבל שחיטה אם

ה'י חולין ג"כ ה'י צריך לשחוט
ואינה מטעם קדשים לכן לא חשיבה

עבודה ע"כ נמצא למכרת ר"ע דמ"ל
בחולין דף י"ו רבשר נחירה הותר

במדבר ממילא בחולין א"צ לשחיטה
ורק משום קדשים וא"כ שחיטה בור

פסולה והנה בנדרים דף ל"ה ע"ב
אכע' לן הנהו כהני שליחי דידן או

שליחי דרחמנא ופשיט דשליחי
דרחמנא מטעם מי איכא מיד, והיינו

במלתא דלא מצי למיעבד בשליחותא
דידן עבדי להו בשליחותא דרחמנא

אבל בדוכתא דבעינן דוקא שלוחי
דידן הוי ג"כ שליחא דידן והנה

בריש האיז מקדש בעי למילף
שליחות בקדשים מפסח דכ' ושחמו

כל קהל עדת וכו' מבואר דכפסח
בעינן דוקא שליחא דידן וא"כ

במדבר דה'י שחיטה בור פסולה
א"כ לא אפשר להם להקריבו הפסח

מטעם מי איכא מיד דאנן לא מצו'
למיעבד ועבדינן שליח וע"כ לא

הקריבוהו, ומה שהקריבו פסח זה
באמת ה'י עפ"י הדיבור והא

דקחשיב לה גנות היינו דהנה הש"ס
בריש האיז מקדש בעי למילף

שליחות בקדשים מפסח דהחי לה
הואיל שיש לו שותפות בגוי' כבואר

דאפילו במקום שא"י לעשות שליח
אי אית לי' לשליח שותפות בגוי'

אמרנו

שיוכל לשוב ע"י, ע"כ, ועיין בס'
דמתים צופים בשטו חס' וצללה"ה
ג"כ כנ"ל :

פרשת בהעלותך

קכב) ויהי אנשים אשר ה'י טמאים
לנפש אדם ולא יכלו כו'

ויאמרו האנשים ההמה אליו אנחנו
טמאים לנ"א למה נגרע כו' ותמוה

דהרי תירוצם בפייהם שהם טמאים
לנ"א והיא הנותנת עוד תמוה הלשון

ולא יכלו שאין מוכן כלל, עוד תמוה
לשון למה נגרע שאמרו דהרי לא

ה'י אלא שאלה אם לעשות או לא
אפשר שיצוה להם לעשות אמנם

הנה פסוקה דף כ"ה קאמר אותם
אנשים מי ה'י נושאי ארונו של יוסף

דר"י הגלילי רע"א מישאל ואלצפן
היו, שהיו עוסקים בגדב ואביהו ר"א

אם נושאי ארונו של יוסף ה'י כבר
ה'י יכולים ה'י למהר אם מישאל

ואלצפן היו יכולים היו למהר אלא
עוסקים במ"מ היו שחל ז' שלהן

בע"פ ע"כ, והנה ידוע כי דור
המדבר היו דור דעה ומתחלה לא

ידעו כלל שאין להם לעשות עכשיו
קרבן פסח דהא במועדו אפילו

בטומאה רק כשהלכו לעשות הק"פ
לא יכול לגשת לעשות וזה פי' ולא

יכלו ממש וזה ה'י בעיניהם לפלא
להיות שהיו עוסקים במ"מ ומצוה

גורת מצוה וא"כ ה'י צורך שיכלו
לעשות הפסח ביותר תוקף הקדושה

מצד כי המצוה מסייעת שגוררת מצוה
וע"ז הלכו לשאול למה נגרע כי

היינו צריכין לעשות הפסח בקדושה
מצד שאנחנו טמאים לנפש אדם

דהיינו מ"מ ומצוה גורת מצוה
ולמה נגרע שאין אנו יכולין כלל

לגשת וגם בעיני משה ה'י לפלא
זכא התשובה ע"ז שאין עכשיו זמנם

שיח שרפי קודש

כתיב שם הרשעה הזאת בתורה שכל האומות כל אחת עומדת עם חלק שורשה הרע לבטל את ישראל, וזאת הרשעה היתה שורש פורה ראש מכל רע, ושם כזבי הוא כנגד האמת, וצור הוא כנגד הדין, כמו שנאמר הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט וגו', ומדין הוא מחלוקת כנגד השלום, במה שהיתה עומדת לבטל את ישראל (אמת, דין, שלום), ופנחס ביטל את זאת ולכן ניתן לו ברית שלום, ופנחס עשה ישראל לכלי אשר יוכל להחזיק ברכה ולכלי שלם שכלי שניקב בכונם משקה פסולה:

אמרינו מינו דעביד לנפשי' עביד גם לאחרינו, וא"כ זה הננות דאי לא עבדי ישראל את העגל ה' עבודה בככורים וא"כ על כל פסח ופסח ה' אפשר למנות בכור אחד וכיון דאית לי' שותפות בנוי' הוי מצי למעבד שליחא דידן ג"כ אבל כיון שחטאו ישראל בעגל ונדחו הככורים ולא ה' כהנים אלא אהרן ובניו ממילא לא היו יכולין לשחוט עבור כל ישראל:

פרשת קרח

קבד ויצא פרח ויצן ציץ ויגמול שקדים ענין הוצאות פרח וציץ דהנה הרמב"ן ז"ל כ' שאותן ר"ן איש ה' בכורים ע"ש והיינו שנתלוננו על שנדחו מהקדושה ונלקחו הלויים תחתיהם רק מתחילה היו סבורים שלא יהי' כן לעולם רק במדבר וכשיבאו לא"י יחזור להם עבודה לכן כשנזרז עליהם כלי' במדבר נתלוננו על שנדחו מהקדושה ונתנה ללויים ולכן הראה להם במטה להוציא פרח וציץ ציץ ויגמול שקדים אף שהפרח והציץ אינו פרי כלל רק העיקר הם השקדים אעפ"כ א"א שיגמלו השקדים בלי הפרח והציץ וזה משמר את זה ונעשה מזה פרי וממילא הכל הוא בכלל הפרי כי בליז א"א שיגדל הפרי וישמר כמ"כ אף שהלויים נבחרו מ"מ לא נדחו הם מהקדושה כי קדושת הלויים בא מהם דונמת הפרי וכולם בכלל הקדושה כי בלא ישראל אין ללויים שום קדושה ומעלה רק ע"י ישראל וכולם אחד וכלי להקדושה:

קכו) את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי, סדר מהשפע אשר נשפע לכל העולמות הוא כסדר, אבל תוספות שפע הבא ע"י קרבנות שמפרישים מעצמם ומקריבים הוא נותן שפע אלפים ורבות פעמים כהנה והמוסיף יותר על העיקר, וכאשר המלאכים ניוונים מריח קרבנות ישראל, המה נעשו אוהבים לישראל, ומכל המקטרינים נעשו סגורים ומליצים בעד ישראל הנעשה שלום בכל העולמות, וזה הוא קרבני לחמי לאשי היינו מה שהמלאכים ניוונים ממנו, הוא ריח ניחוח לד' והי' אושר הרבי מפר' שישחא וי"ע עולת תמיד העשוי' בהר סיני, העשוי' פ' שנעשה ונמר בהר סיני לקבל עולת תמיד מישראל ושיד' ריח ניחוח:

פרשת ממות

קכו) זה הדבר אשר צוה ד' דהנת לכל מצוה ומצוה יש סודות ומעטים עמוק ועמוק וכונות גדולים (יחודים נוראים וזה פ' זה הדב"ה דהנה

פרשת פנחס

קכה) כזבי בת צור וגו' במדין, למה

שיח שרפי קודש

פרשת ואתחנן

קל) הקהל לי את העם ואשמיעם את דברי וזה הוא האסיפה אשר מביא היראה וכל ישראל עושים שבת ואין דומה מועמים העושים את המצוה למרובים ומוה המצוה נעשה עת רצון ומהאסיפה נעשה עת רצון, רק שאסיפה יהי' ברצון ובתשוקה להאמת ובכתי גואי בשם הוא המיר ברצון כמו שנאמר עון וחודה במקומו רק צריך להביא הרצון אל האמת :

מגילת רות

קלא) פלוני אלמוני, אלם הי' מד'ת וכו' ולא הי' יודע שכבר נתחדשה הלכה עמוני ולא עמונית מואבי ולא מואבית, לכן לעיל שאל המדרש אל עם אשר לא ידעת תמול שלשום שאילו באת תמול שלשום לא היית והפירוש לפי שעד היום לא נתחדשה הלכה עמוני ולא עמונית וכו' ואמר כי רות כשרצתה להתנייר עדיין לא הי' ההלכה עמוני ולא עמונית וכו' וממילא לא היתה ראוי' לבוא בקהל ולא היתה ראוי' להתנייר להדבק בישראל, אולם אף שידעה שאינה ראוי' לבא בקהל מ"ם היא בקשה להתנייר ולהדבק בישראל ואף שאין מקבלים אותה, ומוה הרצון נעשה ההלכה עמוני ולא עמונית וכו', וכן לעתיד אמרו רז"ל שיהי' גרים גרורים, הפי' כן אף שאין מקבלים גרים לימות המשיח יהי' גרים שירצו להיות ישראל לעבוד השי"ת אף שאין מקבלים אותם וזה גרודים שיגרודו אתר ישראל אף שלא יקבלו אותם ובאמת אח"כ יקבלו אותם :

תערוך

דהנה כל הנביאים נתנבאו בכה מוסף עליהם משה שנתנבא כלשון זה הדבר והוא מעלה יותר גבוה וזה זה הרבר דהיינו שהגדול והגבוה שבכולם אשר צוה ד' לעשות בשביל שכן צוה ד' :

קבח) ב"פ' ממות העולם הי' דוחמים א"ע לשמוע, והי' אומר שמונה השבת יכולים לשמוע, משיר של שבת, ששבת בעצמו משבת ואומר טוב להודות לר', וקדישא דבי שמשא הוא מחורת מאור עיניו של אדם, מחמת המריצות והפירכוס שיש לישראל לשבת וההילוך לשבת הוא דרך ריצה וכמו דאיתא לעולם ירוץ אדם לדבר מצוה ואפי' בשבת שנאמר אחרי ד' ילכו כארי ישאן ומגיל פפסוק זה שמותר לרוץ בשבת אבל הפשוט הוא שיעקר ראי' שהילוך לד' הוא דרך ריצה וכמו שכתירא מארי ורץ מפניו ולאחר שההילוך הפשוט לשבת ולדבר מצוה הוא דרך ריצה, ממילא מותר ולאו בכלל אם תשוב משבת רנליך הוא, משום שהריצה מדבר מצוה הוא ההילוך הפשוט :

קכט) ור"י אומר שעל שבת אמרו רז"ל שבהש"ם נבראו השדים ולא הספיק לגומרן עד שקידש היום וקידש היום ולא נמרן וללמדך שאדם עומד באמצע המלאכה ומפסיק היינו שגותן כח בקדושת שבת שמפסיק את האדם ממלאכה במהירות ופירכוס לשבת ולא שהפסק ממלאכה גורם קדושת היום רק קדושת היום מפסיק ממלאכה רק לראות שלא יהי' מצות אנשים מלומדה שאצל שבת נאמר קודש לד', שמירת קדושתה לשמי וכמצותיו, ושבת צריך בודאי כונה שהוא קדשים ואינו במעשה נ"כ :

שיח שרפי קודש

תהלים

קלב) תערוך לפני שלחן נגד צוררי, כי כל הצדיקים יש להם לבוש ומכסה שיהי' כמוי מן העין שלא יזיק לו קנאה והתפלל שיהי' מכסה שלי העושר והכבוד אשר זה יהי' נגד צוררי וכן מה שנאמר הנה נתתי אלהי כסף לאחיך הנה הוא לך כסות עינים, שאלף כסף או היתה שם עשרות גדול, וזה יהי' למכסה:

קלג) לא בנבורת הסוס יחפץ ולא בשוקי האיש ירצה, רוצה ד' את יראיו את המיחלים לחסרו, מהו לא בנבורת הסוס יחפץ שאין רוצים מהשמים יותר מיכולתו ומדרגתו של אדם שנאמר קולי מארץ תצפץ, רק בפשימות כמו שהוא, ולא בשוקי האיש ירצה, העשי' מאיברים היצוינים, רק רוצה ד' את יראיו את המיחלים לחסרו, שידע שלאו שלו הוא כלל:

קלד) במדרש אשא עיני אל ההרים למלפני ולמעבדני,

מאין יבא עורי, אליעזר עבד אבי אבא הלך בנמלים וגו', וחור ואמר אני מוכיב סברי מן בריי חור ואמר חו"ש לית אנא מוכיב סברי מן בריי, עורי מעם ד', והי' אומר שיעקב אבינו הי' מתמה על עצמו, על המחשבה הזאת שאין ראוי לו, ולמה באה לו זאת המחשבה, ולזה חור ואמר חו"ש לית אנא מוכיב סברי מן בריי, היינו שהמחשבה הזאת היא רק לעורד לאחר שידע בבירור שאין לו שום תועלת והוא אין, או יבוא לו עור מעם ד' בתוקף ועוון, ולכן לא אמר תיכף עורי מעם ד', וזה פעל יעקב אבינו לדורות כאשר ישראל אין להם שום עור והמה אין, וידועים שאין להם שום עור, אז

יבוא העור מעם ד' עושה שמים וארץ:

לשבת

קלה) (בתפלת שבת) ישמח משה במתנת

חלקו לכאורה אינו מוכן איוה תפלה היא זו אמנם הפירוש כי כתבו המקובלים שבשבת קודש מחזיר משה רעיה הכתרים לישראל שהקדימו נעשה לנשמע שאמרו רז"ל בכולם זכה משה ונמלך ובשבת קודש מחזיר לנו, והענין להיות משה רבינו ע"ה רועה נאמן והי' חפץ מאוד להחזירן לישראל הי' העצה ע"ז כי שבת קודש נקרא מתנה טובה יש לי בבית ננוי וכו' והנותן בעין יפה נותן וכשנותן השבת לישראל בכל ש"ק יכול ליתן עמה הכל וע"כ מחזיר או בש"ק הכתרים והנה ודאי באמת הוא שאם נותן אחד מתנה לחבירו והמקבל מחזיק המתנה בשמחה ובנקיות ודאי דיש מזה נייחא להנותן כשרואה שהמתנה חשובה אצל המקבל מה שא"כ אם אינו שומרה בנקיות איוה נייחא יש להנותן מזה וע"ז מתפללין בש"ק ישמח משה במתנת חלקו שנוכה לשמור הכתרים ולקבלם בסהרה וקדושה שיהי' למרעה שמתה ונחת מזה עכ"ד הנעמים ושמעתי שנם בס' הקדוש עין החיים כ"כ:

קלז) והנהי' לנו את שבת קדשך, מהו תפילה שיתן

לו שבת לנחלה, זהו איתא כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים, אבל שבת נופי' שיהי' נחלה מה הוא, והי' אומר נחלה זה ירושלים שאין לה הפסק לקדושתה, וזה הוא באמת נחלה בלי מצרים, והי' אומר שהקב"ה

שיח שרפי קודש

הוא שנאמר כי עמך הסליחה, למען תורא :

קמא) בריה יום ב' שחל שבת תשובה אחריו, ה' פורס טפה ומקדש, וה' אוטר על השלחן שה' ברצונו לאמור איזה דברים לפני התקיעות שהוא טוב לרכך את הלבבות רק שה' רואה שכל העולם ה' מוכן לשמוע התקיעות, ולא ה' רוצה לעכב את הרבים מהמצוה :

לסוכות

קמב) ולקחתם לכם ביום הראשון ראשון לחשבון עונות, והוא תמוה ואמר ז"ל הפ' דהנה אמרו"ל בריש ר"ה יובא הכנעני מלך ערד הוא ערד הוא סיתון וכו' עיי"ט וישמע הכנעני וכו' ואמר שמע שמת אהרן ונסתלקו ענני כבוד, והענין דהנה יש לישראל הרבה מידות לעבוד השי"ת ולכל מידה יש הסתר דהיינו קליפה המנגדת ומכסה על הקדושה ומלכי כנען הם השרים הממונים ע"ז וסיתון מלך חשבון ה' על מידה של חשבון שיש לישראל דהיינו חשבון הנפש והוא יחסה ע"ז ואינו מניח לישראל לבוא לחשבון הנ"ל ומקודם שנסתלקו ענני כבוד לא יכול לכסות על הקדושה רק כשנסתלקו ענני כבוד אז בא מלך ערד הוא סיתון מלך חשבון ואח"כ כשנפל נאמר ע"כ וכו' המושלים בואו חשבון בא ונחשוב חשבוננו של עולם שאו יכולים לבוא לחשבון וכן עתה הקליפה מסתרת ואינם יכולים לבוא לחשבון רק כסוכות שאו חורים ענני כבוד ממילא הוא ראשון לחשבון עונות שאו יכולים לבוא לחשבון כנ"ל :

שבת

שהקב"ה יעזור לו שיתברר הפשום : קלו) מזמור שיר ליום השבת מה גדלו מעשיך ה' מאוד עמקו מחשבותיך איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת ואמר הוא ז"ל מה גדלו מעשיך ה' זה הכל רואין השמים והארץ וכו' אמנם מאוד עמקו מחשבותיך שיש עוד דבר עמוק מזה אשר איש בער לא ידע וכו', שה' הבריאה בזה האופן שיה' נסתר ואיש בער לא ידע וכסיל לא יבין :

קלח) (בומירות) בבואו מאדום חמוץ חמוץ בנדים זבח לו בכזרה וטבח לו בכזרים שנאולה אחרונה יהי' כמו גואל הדם, שנואל הדם הוא ימית את הרוצח, שלא נח נפש הנרצח מהממשלה אשר עליו הרוצח, עד שיבא קרובו ויעשה ברוצח הנקמה, ולכן נקרא גואל הדם שנואל את הנפש הנרצח וישקיט אותו, ובוה יש נאולה לנפש הנרצח כן עתיד הקב"ה אשר קרוב לנו, כמו שנאמר מי גוי גדול אשר לו אלקים קרובים אליו, לנקום ביצה"ר, ובוה יהי' נאולה לישראל :

קלט) ה' אומר על ג' טעות שעתיד לטעות, בכזרה תקלוט בכזר, ומלאך כאדם בתוכו יצר, זמיר כשונג במקלש יעצר, שזה בא להראות שבע"ז צריך ליוהר שלא יטעה את עצמו בג' טעות הנ"ל :

קמ) בימי הסליחות שאומרים סליחות לפי שהם ימי סליחות וזה מתנה טובה שניתנו ימי הסליחות קודם ר"ה שיהיו מופתרים בריה, ויוכלו א"ע לעזור ובפרט אותן שהמה ביד לבם שאין להם שום עצה להוציא א"ע ממה שהמה אסורים, וזה

שיח שרפי קודש

ניסא כ"ז שהנרות דולקות וזה ההלל והודאה שלהם וממילא אז אצלם היום :

קמו) הַמִּזְּ הַקֶּשֶׁה מְדוּעַ אֵין עוֹשִׂין בַּחֲנוּכָה סְעוּדָה כְּמוּ בַפּוּרִים שֶׁהֵרִי בַחֲנוּכָה הֵי גַבֵּי הַצֵּלָת נַפְשוֹת וְאָמַר הוּא ז"ל דְּהַרְמַבְּסִים פֶּסַק דָּאם אֹמְרִים לְאָדָם עֹבֵד עִזִּי וְאִם לֹא נִהְרַגְךָ מַחֲבוּב לִיְהִרְגֵנּוּ וְאִל 'עֹבֵד וְאִם עֵבֶר-וְעֵבֵד עִזִּי אֵינוֹ עוֹבֵד אֲלֵא בַעֲשֵׂה דוֹנְקֵדְשֵׁי וְאִם רּוֹצִים לְהוֹרְגוֹ רַק שִׁיכּוֹל לְהַצִּיל עַצְמוֹ בַּעֲבוּדָת עִזִּי זֶה חֲשׁוֹב עוֹבֵד עִזִּי גְמוּר וְחַיִּיב מִתָּה וְאִיכָּ מִיּוֹשֵׁב דְּבַפּוּרִים שֶׁהַנְּוִירָה הֵי לְהַרְוֹג רַק שֶׁהֵי יְכוּלִים לְהַצִּיל עַצְמָם בַּעֲזֵי זֶה חֲשׁוֹב נִם בַּהֲצֵלָת נַפְשׁוֹת דֵּהָא כְּהִגְ חֲשִׁיבָה עִזִּי וְחַיִּיב מִתָּה, מֵאֵי שְׂאִיכָ בַחֲנוּכָה דֵּהַנְּוִירָה הֵי לְעוֹבֵד עַל הַמַּצּוֹת וְאִם הֵי נִהְרַגְנִין הֵי מְקַדְּשִׁין אֵת הַשֵּׁם וּמְקַיְיִמִין עֲשֵׂה דוֹנְקֵדְשֵׁי מִמִּילָא אֵין לַעֲשׂוֹת סְעוּדָה עַל שְׁנִיצַל מִזֶּה, דֵּהָא אֲדַרְבָּה בְּאֵמַת מַחֲבוּבִין לְקַדֵּשׁ אֵת הַשֵּׁם מִשְׂאִיכָ בַפּוּרִים לֹא הֵי מְקַיְיִמִים אֵת הָעֲשֵׂה כֻּלָּל. (גְּדַפְס בְּשִׂשְׁקַ ח"א בַסַּנְגּוֹן אַחֵר) :

קמו) אַמֵּר הוּא ז"ל טַעַם שֶׁהַדְּלֻקוֹת נִרְ חֲנוּכָה לַמַּטֵּה מַעֲשֵׂרָה דֵּהַגָּה הַרְמַבְּסִים ז"ל כְּתַב בַּהֲלֻכּוֹת תְּשׁוּבָה שֶׁהַתְּשׁוּבָה הוּא עַד שִׁיעִיד עֵלָיו יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת שְׁלֹא יִשׁוּב לְכַסְלָה עוֹד עֵשׂ, וְהוּא דִּבְרַ חֲמִיר מְאֹד וְחֲסוֹ חֲזִיל מְאֹד עַל נִשְׁמַת יִשְׂרָאֵל לְבַל יִדַח מִטְּנֵו נִידַח לְכֵן תִּקְנֵו מַצּוֹת נִרְ חֲנוּכָה לַמַּטֵּה מַעֲשֵׂרָה שְׁנֵם הַגְּרוּעִים וְהַשְּׁפִלִים הַמוֹשְׁלָכִים אֲרֻצָּה יוֹרַח בְּהֵן אֹר שׁוֹיכְלוֹ לְשׁוֹב לְפָנֵי הַשֵּׁי"ת בַּתְּשׁוּבָה שְׁלִימָה וְאָמַר הַגַּם שְׁכַתְּבַ הַרְמַבְּסִים ז"ל שְׁצִרִיךְ עַד שִׁיעִיד עֵלָיו יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת שְׁלֹא יִשׁוּב לְכַסְלוֹ מִ"מ נִרְאֵה דֵּהֵינּוּ דוֹקָא מְדַאוּרִיתָא אֲבַל מְדַרְבַּנְּן אֵף שְׂאִפְשֵׁר שְׁעֵדִין

קמו) שְׁבַת. בַּחוּה"מ סוֹכוֹת אָמַר שְׁבַת הַבָּא מִיּוֹ"ט לֹא צִרִיךְ לְהַתְּעוֹרֵר שֶׁהַיּוֹ"מ הוּא הַמְּעוֹרֵר וְעוֹשֵׂה מְקוֹם לְשַׁבַּת וְלִכֵּן אֵין אֹמְרִים כֹּל כֵּךְ, מִשְׂאִיכָ בְּשַׁבַּת דַּעֲלָמָא דְּבָא אֵת הַשְּׁבַת לְדוֹרוֹתֵיכֶם שְׁבַת מִבְּקַשׁ דִּירַת יִשְׂרָאֵל וּבְסוֹכוֹת יִשְׂרָאֵל יוֹשְׁבִין בְּדִירַת הַיִּשְׂרָאֵלִי וְכְמוֹ שְׂנַמַּר לַמַּעַן יִרְעוּ דְּרוֹרוֹתֵיכֶם :
קמו) הַעֵיֶקֶר כֹּל אַחַד יִכִּיד וְיִשְׁמֹר מְקוּמוֹ, שְׂאֵין יְכוּל לַעֲשׂוֹת מַעֲרֵבָה אֹו מְהַדֵּם, לוֹלֵב, רַק שִׁיתְּחַבֵּר אֵת עַצְמוֹ כְּמוֹ שֶׁהוּא עוֹמֵד בְּאַנּוּדָה אַחַת עִם הַגְּדוּל אֹו נַעֲשֵׂה :
* לֵאחַת :

לחנוכה

קמה) הַמְּהַרְשֵׁיל ז"ל כְּתַב בַּסְּעוּדוֹת חֲנוּכָה יִשׁ לּוֹמֵר שִׁירוֹת וְתַשְׁבַּחוֹת כְּדֵי שִׁיחֵי סְעוּדַת מַצּוֹה אָמַר הַטַּעַם בַּפּוּרִים הֵי הַיּוֹ"ט מִשְׁתָּה וּשְׁמַחָה וּבַחֲנוּכָה יָמִים טוֹבִים בַּהֲלָל וּבַהוֹדָאָה מִשׁוּם דְּבַפּוּרִים הֵי הַנְּוִירָה לְהַשְׁמִיד לְהַרְוֹג וְלֵאבֵד וְעִיכַ הַיּוֹ"ט מִשְׁתָּה וּשְׁמַחָה תַּעֲנוּג הַנּוֹף אֲבַל בַּחֲנוּכָה הֵי לְהַשְׁכִּיחַם תּוֹרַתְךָ וְלַהַעֲבִירִם מֵעַל חוֹקֵי רִצּוֹנְךָ וְעִיכַ הַיּוֹ"ט הוּא הֵלֵל וְהוֹדָאָה תַּעֲנוּג רּוּחַנִי וְעִיכַ כְּשֹׂאֻמְרִים שִׁירוֹת וְתַשְׁבַּחוֹת וְיִשׁ הֵלֵל וְהוֹדָאָה, מִמִּילָא הוּא יוֹ"ט וְהוּא סְעוּדַת מַצּוֹה אֲבַל כְּשֹׂאֵין הֵלֵל וְהוֹדָאָה אֵינוֹ יוֹ"ט כֻּלָּל וְאֵינוֹ סְעוּדַת מַצּוֹה וְאָמַר שׁוֹה גַבֵּי טַעַם הַמִּנְהַג שְׁכַתְּבַ הַשֵּׁ"ע שְׂאֵין הַנִּשְׁשִׁים עוֹשִׂין מִלֵּאכָה כִּזֵּי שֶׁהַנְּרוֹת דּוֹלְקוֹת דְּלִכְאוּרָה לְמַה נְשִׁים דּוֹקָא וְלֵהֲנַ"ל יִשׁ לּוֹמֵר לְדַרְיוּן קִי"ל דֵּהַדְּלֻקָּה עוֹשֵׂה מַצּוֹה מִמִּילָא כְּשִׁנְמַר הַמַּצּוֹה נִשְׁלַם הַיּוֹ"ט אֲבַל לְהַנְשִׁים הַעֵיֶקֶר פְּרוֹסוּמִי

שיח שרפי קודש

בר 47

דרכו מ"מ מחויק אותו החינוך שנס
כי יוקין לא יסיר ממנו שישאר אותו
הקה התחדשות וממילא שורף כל
המבטלים וכמו שהוא מצות נר
הנוכה עד דכליא רגלי דתרמודאי
שמקצץ רגליהם :

קנ) לאחר הדלקת נ"ח ה' אומר
להסוכבים אותו שילכו
ללמוד כי גר מצוה ותורה אור
ובודאי המצוה מאיר את אור התורה
ובפרט שהוא מצוה המאירה, ואיתא
שפועל לתורה, והי' אומר בשם המגיד
הקדוש מקאוניץ וי"ע שהי' שואל
לאחד אם הוא מנסה א"ע לילך
ללמוד אחר התפילה, שהתפלל אתח
חונן, לימוד הלכתא כוונ, שלא הי'
יודע ומכיר אותו מקודם, והמגיד הק'
הי' אומר ע"ז לאחר שבעיניהם רחוק
שיפעלו, האיך יכולין לפעול באמת :

קנא) אמר מהמצוה יוכל לידע
גודלה שהדין הוא
ששואל ומוכר כסותו, ויותר מבכל
מאורך, והוא משום פרסומי ניסא
אשר הוא התנדלות כבוד שמים
מגם שהוא גבוה מעל הטבע ופועל
שיצטרך ויוכל לעשות יותר מביכולתו
ומבעו, והי' מסיים באם שיינע א"ע
במצוה, המצוה מודיע :

קנב) רז' אומר שתנוכה טוב
לתשובה, משום שתשובה
קדמה לעולם, וזה שהוא בחוץ
ומוטבע בעולם קשה לעורר אותו
בתשובה, ובעת הארת הנס שהוא
גבוה מעל הטבע, יוכל לבוא לתשובה
שקדמה לעולם :

קנג) כי טובים דודיק מיין לריח
שמניך טובים, חביבים
דברי סופרים מד"ת וזה כי טובים
דודיק מיין, לריח שמניך הוא נס
הנוכה שפועל ביותר :

קנד) רז'י אומר שני"ח הוא למטה
מעשרה

שעדיין ישיב לכסלו מ"מ סועיל
התשובה כמו בשינוי לענין קנין
דחינוך דמאורייתא אינו קונה אלא
שינוי דלא הדר ושינוי דהדר לא
חשיב שינוי ומדרבנן אף שינוי
דהדר חשיב שינוי סועיל וה"ה לענין
תשובה ע"כ :

קמ) שא"ל פ"א מה הי' החידוש
כ"כ הגם דהנוכה הלא

מצינו ברה"ב שאמר טי שאמר
לשמן וידליק יאמר לחומץ וידליק
וכש"כ כמות בשביל כלל ישראל וכן
בענין קריעת ים סוף שנוכר בכל
מקום לנס נפלא הא מצינו בגמ'
הולין ברפ"ב בנינאי גהרא הלוק לי
מיפך כו' כמשה ושתין רבוא ע"ש,
אך באמת הענין להיפך כי הצדיק
אשר הנהגותיו הוא למעלה מן הטבע
אין חידוש כלל שיקרה לו נס למעלה
מן הטבע כי שייך לו הנסים כפי
הנהגותו, ולמה לא, אמנם בקריעת
ים סוף הי' מוכח שיהי' אף הפחות
שבמחוחים ראוי לנס דאל"כ הי'
נמבע, וכן בחנוכה אולי לא הי' כל
ישראל ראויים לנס לכ"א לא הי'
המנורה יכולה לדלוק כלל כיון שצריך
להיות משל ציבור וזה באמת פלא
גדול להעלות כל ישראל להיות כל
אוי"א ראוי לנס :

קמא) חנוכה נקרא ע"ש החינוך
והחינוך מחנוכה הוא

לדורות שבכל שנה נעשה מהארת
הנס ומהארת הדלקה מהמצוה החינוך
לקרב אדם להשי"ת ע"י התורה כמו
מאז ומקדם בעת הנס וההתחלה הוא
בכת חוק וצדיק לשמור אותו על כל
השנה, וזה הרניל בנר חנוכה ומהו
לשון הרניל בנר היינו שיהי' ההרנל
בהתחדשות ובכח התחלת החינוך,
שנאמר נר לרגלי דברוך ונאמר החנוך
לנער עפ"י דרכו גם כי יוקין לא
יסור וגו' הגם שהחינוך הוא עפ"י

שיח שרפי קודש

אומר מפני שהדין הוא מהמנורה להעלות שחאה שלהבת עולה מאלי, והי' רק גורם בהדלקה שהמותר נתהווה מהשמים ולכן מנר המערבי אשר ממנה הי' מתחיל ובה הי' מסיים, להראות שהאור בא מהחושך אשר הוא מערבי, וזה שיעקב תיקן תפילת ערבית:

קנט) **בפורים** לא אמרינן הלל משום דאכתי עבדי אחשורוש אנן והגם שאנחנו ג"כ עבדי אנן, (פי' האיך אמרינן הלל בחנוכה) רק שבפורים שלא הי' הנאולה שלימה או בשעת הגם משום שאכתי עבדי אחשורוש הי' הוא פועל ומתעורר רק ג"כ כעת בכל דור שנוכל להיות בגלות ולכן לא אמרינן הלל, אבל בחנוכה שהי' או נאולה שלימה מתעורר כעת ג"כ נאולה שלימה אשר יוכל האדם לקרב אל הש"ת ע"י התורה כמו מאז ולכן אמרינן הלל:

קנט) **קבעו יום** בהלל והודאה, בודאי מביא חיים, שנאמר לא המתים יהללו וגו' :

קס) **ורו'** אומר מוזה ביטין וג"ח בשמאל שמוזה מביא אורך ימים כמו שנאמר אורך ימים בימינה, והמצוה מנר חנוכה שהוא משמאל אשר מביא עושר וכבוד, שהשמאל מביא עושר, וכבוד בודאי מביא שנאמר ותנו כבוד לתורה אשר זה הוא חנוכה :

קסא) **נאמר** זכר עשה לנפלאותיו, שהגם פועל תמיד בזמן

הזה, כמו בעת הגם וכמו שהוא מאז, שטמאו כל השמים היינו שטמאו את החכמה והדעה במה שיהי' עוור, ומכל מקום נשאר נקודה הישראלית וכמו שיש כח בכל ישראל למסור נפשו על קדושת שמים, וזה הוא האמונה

מעשרה שהיו דשות הרבים, מה שמראה שהשם כביכול מוריד א"ע למטה מעשרה אל האדם לקרבו ושורף הנתחים ועקרבים שהמה רשות הרבים, ולכן סומך הגמ' הדרש מבור דיק וכו' מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו להדין הגמ', שוה"ק מקשה לאחר שכוונת ראובן הי' להצילו למה הוריד אותו לבור נחשים ועקרבים, והוא שיוסף שרף הנחשים ועקרבים שבבור :

קנה) **פלוגתא** ב"ש וביה שפוחת והולך כנגד פרי החג הוא שני"ח יש בה ב' ענינים, אחד, ששורף את הרע, והנחשים ועקרבים המה הע' אומות שהמה המחשבות זרות ומדות היצוניות אשר המה מסבכים את ישראל כמ"ש יצב גבולות עמים למספר בניו ונאמר אש לפניו תלך ותלהט סביב צריו, וב' ההארה והיחוד הישראלי ביהוד צמור אשר האירו ברקיו תבל וב"ש סברי שוה הוא העיקר מה ששורף סביב צריו, ולכן פוחת והולך כמו בפרי החג שהמה כנגד הע' אומות שמתמעטין והולכין, וב"ה סברי שמעלין בקודש ואין מורידין לכן מוסיף והולך להראות היחוד הישראלי :

קנו) **ד'** יחננו יאר פניו אתנו סלה, שיהי' החינוך וההארה אתנו, ע"ד שהי' אומר הרב הקדוש הרבי מלובלין ז"ע השיבנו אליך ונשובה שהקב"ה יעזור ונשובה, ואף דאם שהקב"ה יעשה זאת האיך נקרא ונשובה שיהי' נחשב שובה אלי, מ"מ אנחנו מבקשים ומתפללים משום שהקב"ה הכל ביכולתו שיהי' הוא העוזר ומ"מ יהא נקרא ונשובה וזה יאר פניו אתנו :

קנו) **מה** שאיתא בגמ' שהדלקה לאו עבודה הוא הי'

להפתילה והי' יכולין לעשות דק ביותר שיהי' יכולין להדליק מהפך ח' ימים בפתילות דקים, רק לאתר שהכירו הנס ביום א' תיכף בעת ההדלקה עשו הפתילה עבה כרגיל:

קסד) אן ש"ל שנחשב יום כ"ה בכסליו מהנס ג"כ שמצות המנוחה הי' מבערב קודם שחשיכה ומצות מבערב הי' דוחה שבת ועי' ברמב"ם ג"ל וא"כ התחילו להדליק ביום כ"ד מבערב על כ"ה וא"כ ממילא הי' ג"כ הנס ביום כ"ה מבערב, ומ"מ ביום האחרון עושין חנוכה זכר לנס מה שבאמת מ"מ הי' דולק כל יום האחרון כנס כמו שצריך לומר בתירוץ הב"י ע"ש:

קסה) אן ש"ל ע"ד תירץ המ"ז ז"ל שהנס הוצרך להיות נשאר בשמן שיוכל להיות חל הברכה ע"ש, וכדרך זה יש לומר אף שתאמר שהברכה דרך נס יוכל להיות מאין, מ"מ לאחר שהדיון הוא שהשמן בא מתרומת הלשכה כדי שיהי' משל ציבור הוצרך להיות הנס שיהי' נשאר תמיד מהשמן שבפך שהי' באמת מקודם כדי שיהי' הנס בשל ציבור, ובאם שהי' נשרף הכל, ואחר זאת יהי' בא הנס, רק מדרך נס בלבד הי' נחשב הנס רק לאהרן משום שאיתא ביומא, שלך הוא הביב לפני אבל כאשר הנס נעשה תמיד משל ציבור, הי' ניכר חביבות הציבור שהקב"ה רוצה בתרומת הלשכה:

קסו) על סעודות חנוכה שאיתא שאומרים שירות ותשבחות הי' סעודות מצוה, והקשה שא"כ בכל סעודה יאמרו שירות ותשבחות ויהי' סעודות מצוה, והי' אומרת שקבעום ועשאוים יו"ט בהלל והודאה ולא

האמונה אשר זה הוא של אברהם אבינו, וזה הוא שהי' מונח בחותמו של כה"ג, היינו אברהם אבינו נקרא כהן כמו שנאמר אתה כהן לעולם, אשר אין להם נגיעה בו, ולא הי' בו להדליק אלא יום אחד היינו האמונה שנאמר ויהי' ערב ויהי' בוקר יום אחד שהקב"ה הוא יחיד בעולמו ובוה הנקודה ניתן הברכה מהשמים להדליק בו ח' ימים היינו כל השבע מדות שיוכל להיות זכרון בדברי תורה כמו שהי' או הגזירה להשכיחם תורתך, ופעלו להיפך כן בודאי יוכל להיות זכרון בדברי תורה:

קסב) ת"ך מאי חנוכה וכו' נראה כוונת קושייתם ליתן מעם למה נקרא חנוכה, שמקשים מה הי' צורך להנס לאחר שטומאה הותרה בצבור והי' יכולין להדליק בשמן טמא, ויש לומר שהדיון באם שיש מקדש ונצרך לעבודה בטומאה או הותרה, אבל לתוך בתחילה לא הותרה, ואיתא שאו הי' נצרכים לחינוך חדש, לכן לא הי' רשאים להדליק ולחנך בשמן טמא, ולכן הוצרכו להנס בשמן מהור, ולאחר שהראה מהשמים חביבות החינוך בנס לכן קבעו שם חנוכה על זה, ובוה מתורץ קושיית הב"י ג"כ דהא לא נצרך להנס רק ז' ימים, שלפי הנ"ל שהוצרכו לחינוך חדש באם שלא הי' מכירים בנס ביום א' תיכף לא הי' רשאים לעשות החינוך משום שלא הי' יכולין להדליק בצירוף, שלעשות בהתחלת החינוך להדליק בשמן טמא אין רשאי לכן הי' מההכרח להכיר בנס ביום א' או בפך או באופן אחר שהי' מכירין שרוצה מהשמים בחינוך ובהדלקת הנס:

קסג) אן ש"ל קושיית הב"י הנ"ל שבעבי' אין שיעור

שיח שרפי קודש

במקום הזה אחוריהם אל ההיכל ופניהם קדמה ומשתחווים קדמה לשמש ואנו לי' ועינינו כו' והוא תמוה דמה להם לתוכיר חסא אבותיהם ולשבת את עצמם, אך באמת הפי' להיפך ששבחו אבותיהם להשפיל עצמם דהנה יצרא דעי' בטלו אנשי כהנ' ויצרא דעי' תקיף מאוד ולזאת שבהו אבותם ואמרו אבותינו שבמקום הזה אחוריהם אל ההיכל היינו שהי' להם בחירה, ויצרא דעי' תקיף והיית עבודתם להשי' גדולה מאוד להכניע כח היצה"ר של עבו' אבל אנו לי' עינינו, שהיצה"ר של עי' נתבטל ואין לנו שום עבודה כלל להתגבר על היצה"ר :

קע) (שם דף ג"ב ע"א) בגמ' לעיל פביאו

הקב"ה ליצה"ר ושוחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים צדיקים נדמה להם כהר גבוה ורשעים נדמה להם לחוט השערה הללו בוכין והללו בוכין צדיקים בוכין האיך יכלנו לכבוש הר גבוה כזה ורשעים בוכין ואומרים האיך לא יכלנו לכבוש את חוט השערה הזה וכו' ותמוה דאם הוא באמת הר למה לרשעים נדמה לחוט השערה ואם הוא באמת חוט השערה למה לצדיקים נדמה להר גבוה אמנם כשאדם מתחיל בעבודת השי' נותנים לפניו חוט השערה המונע מעבודת השי' וכשעובר אותו חוט השערה ומתחזק בעבודת השי' נותנים לפניו עוד חוט השערה וכן לעולם עד שנעשה באמת הר גבוה וזה לצדיקים נדמה להר גבוה אכן הרשעים נשארים אצל חוט השערה הראשונה ואינם עוברים אותה כלל, וע"כ הוא באמת אצלם כחוט ובוכין האיך לא עברנו וכבשנו את חוט השערה וזה פירוש הר שעיר דהיינו הר

ולא נאמר שעשאו יו"ט להלל ולהודות רק בהלל והודאה היינו שהלל והודאה עשאו באמת ליו"ט, והוא שייך להיו"ט וכמו שהארז החנוכה מביא הלל והודאה להשי' כמו זו הוא באמת ליו"ט, וא"כ אם באמת יאמרו שירות ותשבחות מחמת הארת דביקות ושמחת הנס, באמת נחשב למעודות מצוה שנעשה ליו"ט אשר מחויבים למעודה, ואפי' במלאכה יש נוהגין ג"כ ע"ש :

קסו) זרי' אומר שזה הדין מסעודת חנוכה לא שייך להיות חיוב שהקב"ה יתבע אותו רק שנצרך לעשות ממילא מחמת השמחה, ואז באמת הוא מחויב כנ"ל, וכן הי' אומר על בת ת"ח לע"ה דאיתא אם יאמרו שירות ותשבחות הוי מעודת מצוה, והי' אומר משל עי' לרב שמשדך עם איש כפרי לא שייך שהרב ישאל מכן הכפר שיעשה מעודה רק בן הכפר שהי' זוכה לשדך עצמו עם הרב נצרך לעשות מעודה מחמת שמחה, אשר ובה לדבק עצמו ברב וכאשר באמת שמח בן הכפרי בדביקתו ברב, או כפי השמחה אשר יש לו כן הוא מעלת דביקתו, וכן הוא ג"כ חנוכה :

לקוטי השי'ם

קסח) (בגמ' שבת) כספה עליהם הר כגי'ת, הקשה תוס' הלא אמרו נעשה ונשמע זתירין הוא ז"ל שהרצון הי' שגם מה שילמוד האדם בכפי' וההכרח שלא בתשוקה כ"כ יוחשב תורה וע"כ הי' נתנית התורה בזה האופן :
קסט) (סוכה דף ג"א) במשנה הפכו פניהם ממזרח למערב ואמרו אבותינו שהי'

בכח האדם אף שהיתה כוונתו לשמים כמדומה שזה נמצא בשם הריימ' וצללה'ה בס' כלי המדה מהרה'ג וכו' מותר מאיר דן אבדק'ק אוסמראווע שליט'א :

קעב) (אבות) עז פנים לניהנם וכבושת פנים

לגן עדן, ואמר ז"ל ב' דברים אלו יש ב' דברים הדומין להם בהיפך נגד עז פנים יש התחזקות הנקרא קאראש, ונגד בושת פנים, יש מרה שחורה וצריך להיות מבין גדול להבחין בין זה לזה כי ה' בנאי גדולים מאוד שמעו בזה :

קעג) לא עליך המלאכה לגמור ולא אתה בן חורין להבטל ממנה ואמר ז"ל הפי' הואיל ואין עליך מלאכה שאתה יכול לגמרה ממילא אין אתה בן חורין להבטל ממנה :

לקומי מאמרים

קעד) כר' דעביד רחמנא למב עביד פירוש שעושין הכל כדי שישוב האדם למוטב :

קעה) אמר' הוא ז"ל כשאדם לומד ומתפלל וחושב מה אני

חסר הלא אני צדיק וחסיד זה בכלל לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם כו' אמר הוא ז"ל הטעם שנקרא לשון הקודש כי מי שאינו קדוש אינו מכיר אותו הלשון, שהי' מראה לכל אותם הבקאים בלה"ק שאינם מכירים כלל (א"ה וידוע לכל העולם איך הרתיק הרתה'ג הכתן מאלכסנדר והה"ק הבר' וואלף מסמריקוב והתי' הריימ' וצללה'ה אין הי' בקיאים בשירים והי' מראה להמשכילים שאינם בקיאים כלום) :

קעו) אמר' ענין אריכות תגלות כ"כ אולי

הר של שער שמתקבצים השערות ונעשה הר נכוה :

קעא) (סנהד' פרק חלק) תפשו'ן הקב"ה לירבעם

בבגדו, וא"ל חזור בך, ואני ואתה וכן ישי נטיל בניע, א"ל מי בראש א"ל בן ישי בראש, א"ה לא בעינא, ואינו מובן כלל, דכיון שא"ל הקב"ה אתה וכן ישי ממילא הקדים לירבעם ולמה שאל מי בראש ולמה השיב הקב"ה בן ישי בראש וכשביל זה מנע לעשות תשובה והוא פלא ואמר הוא ז"ל הענין כי דהמט'ה חידש שהתשובה מועיל כמ"ש ודוד להורות תשובה עבד, וירבעם רצה לחדש יותר שגם לחטא ומחטיא יועיל תשובה וע"כ חטא והחטיא, אמנם באמת אינו כן כי לזה אינו מועיל תשובה רק לירבעם עצמו הי' מועיל בשביל שבאמת חטא בשביל שרצה לחדש תשובה וע"כ אמר לו הקב"ה חזר בך ואני ואתה וכן ישי שבאמת הי' ירבעם קודם לבן ישי ושאל מי בראש הפירוש מי הועיל וחידש יותר אי אני או בן ישי באם ירבעם הועיל דאפילו חטא ומחטיא מועיל תשובה מבאמת זה יותר גדול, מבן ישי שחידש שהתשובה מועיל, והשיב השי"ת בן ישי בראש דדוקא תשובה מועיל אבל לחטא ומחטיא אינו מועיל, רק לך לבד מועיל וכנ"ל וע"כ אמר לא בעינא והשליך נפשו מנגד ורצה לטיים את שלו הי', והכן, (א"ה, שמעתי בשמו הק', ולמה באמת קיבל הקב"ה את החידוש של דהמט'ה שהתשובה מועיל, ולא החידוש של ירבעם הא גם הוא הי' בוונתו לשם שמים, ואמר החי' הריימ' וצללה'ה, שדהמט'ה סיכן נפשו לכה, כדי להורות-תשובה, זה יש בכח האדם, אבל ירבעם חטא, והחטיא, לסכן גם אחרים זה אין

שיח שרפי קודש

אפילו מדבר נשמי ליקח מוסר גדול לעבודת השי"ת ולחזור בתשובה שלימה אפילו מדבר פשוט שנראה לעין שהוא פשיטות נמור כמו שמצינו בדברי חז"ל בעובדא דר"ע שראה נקב בסלע וכו' אכנים שחקו מים ומה לקח ר"ע מוסר גדול וכו' כן ראוי לכל איש מישראל, ואמר שבצלאל חי' יודע זאת והי' בקי בזה מאוד וזה שכתב הכתוב בחרושת אבן למלאות שהי' יכול לנקב אפי' אבן ולמלאותו ביראת שמים :

קעט) אמר כי שבת קודש הוא גוטער יוד שעומדים הכשמישים לפני הפתח ואין מניחין לכנס והעצה לזה להיות תמיד מוכן לעמוד לשקוד על דלתותי יום יום כי בודאי יקרה זמן שיפתח הדלת וע"כ צריך להיות תמיד מוכן לכנס וזה ג"כ פי' הפסוק והי' הדברים האלה על לבבך ולא נאמר והי' הדברים האלה בלבבך, כי באמת זה דבר גדול להיות קשור בעסקי הלב אך העצה עכ"פ להיות הדברים מוכנים תמיד על לבבך, אולי יקרה איוה זמן שיפתח הלב, ויכנסו הדברים בעומק הלב :

אמר, הנה בודאי כל אחד מישראל יש לו איוה דבר אשר בזה הוא מרוצה לפני השי"ת וזה הקיום שלו, אמנם האדם אי אפשר שהי' מבין ע"ז איוה הוא, ומה שנראה לאדם כי זה הוא, זה בודאי אינו :

קפ) שבת משכח ומשליך כל הדאגות ועוד יותר עושה אנפין נהירין ויוכל להסיר המסכים המכדילים, ואומם הלב, ולבוא לזה שנאמר טעמו וראו כי טוב ד' ולפעול רצון אמת, אשר שפת אמת תכון לעד, שזה הוא כזה של

אולי משום שחשוב מאוד בשמים לימוד התורה בזה"ו שהוא בקושי' ובדוחק גדול ועול פרנסה המטרידים את האדם :

קעו) בענין תפלת הדרך אמרו בגמ' ברכות דף ל' עד פרסה ופירשי' ז"ל דפחות מפרסה אינו צריך להתפלל תפלת הדרך ובעל הלכות גדולות פי' דעד פרסה דהיינו קודם שהלך פרסה יתפלל אבל אם כבר עבר פרסה לא יתפלל עוד והקשה הרא"ש ז"ל דאם יש לו לילך הרבה למה לא יתפלל ואמר הוא ז"ל בשם הרבי מלובלין זצ"ל דבעל הלכות גדולות סובר כב' הפירושים דפחות מפרסה ג"כ אינו מתפלל ת"ה כפירשי' ז"ל וגם לאחר הפרסה שוב לא יתפלל ולמד כן מדאמר בגמ' שם וכשאתה יוצא לדרך המלך בקונן וצא וקאמר היינו ת"ה, והנה לכאורה כיון דת"ה הוא להמלך בקונן וא"כ מאין יודע אם לצאת אם לא וצריך לומר ע"פ מאמר רחב"ד אם שגורה תפילתי יודע אני שהוא מקובל וכו' וממילא אם תפלתו שגורה יודע שיכול לצאת והנה אם יטא דאף על פחות מפרסה צריך שיתפלל ת"ה או דגם אף לאחר שהלך פרסה צריך עוד להתפלל ת"ה א"כ אף שהי' תפלתו שגורה בפיו אין ידוע כלל מזה אם לצאת דלמא הרצון שיחזור והתפלה שגורה בפיו משום שגם על החזרה הוא חייב בתפלת הדרך וע"כ דפחות מפרסה אינו חייב בתפלת הדרך ושאחר פרסה לא יתפלל עוד ואע"פ שיתחייב בתפלת הדרך על החזרה, ומוכח תרוויהו, (ועיין בס' נפלאות היהודי דף ט"ז ע"ב שכתב הנ"ל בשם היהודי הק' וצללה"ה הובא בס' תפ"ש ובסגנון אחר קצת) :

קעה) אמר יוכל כל איש מישראל

שיח שרפי קודש

קפה) מבר מצוה יוכל להיות נעזר, ובפרט בשבת שנאמר עלי' יכולה הוא שתרחה, רק שניצרך לילך לשבת ולעשות מקום להכניס בו שבת, ושבת משכה כל הדאנות, וכמו ששבת משכה כן דונה ומעביר רק שלא יהי' כוונתו בשביל זה שנאמר וכבדתו מעשות דרכיך, רק שיהי' אימת שבת עליו :

קפו) אחר הי' שואל את אדמו"ר וצללה"ה מה הוא הפי' שרשי' ז"ל מפרש אני יודע מה מלמדנו, והי' משיב לו כוזה"ל שבכל מקום הי' יודע וכאן שלא הי' יודע אומר שאינו יודע ומי יתן שאנחנו יהי' יודעין דבר אחד מדברי תורה, ובאמת דבר אחד מדברי תורה יוכל לזקוף את האדם וכל ישראל וכל העולם :

קפז) שמעתי בשם אדמו"ר הרה"ק הרי"ם מגור וצללה"ה שהי' מדבר בעצמו, והי' אומר חסידים הראשונים הי' מוכנין להיות כפרתן של ישראל, ומכשי"כ כפרתו של צדיק וגם אני כן הי' אומר שלא יהי' תימה איך תוכל לבוא הנאולה והישועה בדור כזה, שיוכל להיות שיבא העזר ע"י שפל ונבזה כזה, ולא כיונתי לזה בלבד, שיפתח בדורו כשמואל בדורו, שהקטן בדורו יוכל לפתוח כמו הגדול שבגדולים, והי' אומר הייתי מוכן לתקן ולכוף את כל העולם רק שאחד עשה לי רשות ואין אני מהויב לאמר מי הוא, ומת הי' רק שיוכל להיות שעוד יעזור לי הקב"ה ובאם שיעזור, או אחר עמהם, ובאם שאלך אלך עמהם ומת שאעשה אעשה עמהם :

קפח) אמר הרכה והרכה מהעולם מפרוידים אותו בתכלית הפרנסה והי' אומר אורך ימים בימינה בשמאלה עושר וכבוד, הוא מסתמא

של שבת, כמו שנאמר על שבת אות הוא לעולם, היינו מה ששבת מחקק ומרשים לעולם, ואפי' סוחרים כשיהי' אצלם יוקר מחללא דעלמא ידחו את כל הללי דעלמא :

קפא) באמ שהי' רצון מהשמים, הי' יכולין לכוף תחת עול מלכות שמים, רק שניצרך לזה זכות ומעשים טובים, ובאם שלא יהי' רצון מהשמים לסייעו או אין אופן, וזה ינעתי ומצאתי משום שהוא תמיד במציאה, ולא כדאי הוא העולם לשבת אחת ולמציאה אחת, והוא מציאה באמת רק המציאה כפי היגיעה ואף למנוחה של שבת ניצרך נ"כ יגיעה :

קפב) בעת שהי' רוצה המשמש לנעול את הדלת

ולהשאיר רק ליתידים, אמר הכל יכולין לשמוע, שאין כאן סודות, הגם שהוא באמת סוד מ"מ סוד ה' ליראיו, שאע"פ ששומעים לא מתגלה רק לפי היראה שיש לכל אחד ואחד :

קפג) הרי אומר הגם שהי' אומרים שאין להוכיח על גאות, סחמת שמי הוא מחזיק אצל זה, מ"מ לאחר שאיתא שדוחה את הקב"ה כמו שאיתא על גאון, אין אני והוא יכולין לדור במ"א, לכן יש לזכור בזה, כ"א מקטן ועד גדול, והי' אומר עיר קטנה וגו' וכא איש מסכן והציל את העיר וגו' בזה גופא שהוא מסכן מציל את העיר :

קפד) הרי אומר, לעולם ובו תדבקון, רוצים כמו שהם ממונפים באשמה שבוזות, וכי אפשר זאת והאיך לא יהי' בושה להיות רוצים כזה, והי' אומר שהוא מבקש שלא יהי' באופן כזה, והוא מתרה אותם שלא ינרע להם מאם שלא הי' מדובקים כלל, שיפסידו ב' עולמות :

שיח שרפי קודש

54

קיבלו אפילו באופן כזה, וזה הוא אשר קיבלו הברית באלה וכל האלה לא ניתנה לכוננת העונש, רק שהקבלה תהי' באופן כזה, וממילא יאשר הקבלה תהי' באמת כנ"ל לא יצטרך לעונש ולא יבא העונש :

קצ) בשבת תשובה הי' אומר
בוה"ל, בשבת תשובה

אמרתי סברא והוא אמת, כתיב אי' ספר כריתות אמכם, וכתיב ואתן לכם ספר כריתות, והי' אומר לאחר שקימ"ל ושלחה מביטו מי שישלחה ואינה חוזרת יצתה זו שמשלחה וחוזרת, וישראל בודאי המה משלחים וחוזרים, שאפילו אם ישלח אותם אלף פעמים המה חוזרים, משום שאין לישראל מקום אחר רק אצל הקב"ה שזה הוא היותם, ואם חלילה לסוד לנטרי מהקב"ה אינם רוצים בחייהם, ובודאי הדין שהגט לא הוי גט אף שנתנו להם ושפיר הכתוב צועק אי' ספר כריתות אמכם :

קצא) נאמר והאכלתיך נחלת יעקב, הא"ך שייך לאכול נחלה,

רק נהר שפוסק נקרא מכוב אבל באמת נותן באר מים חיים אשר לא נפסק וזה נקרא נחלה, וזה הוא נחלת יעקב :

קצב) מ"ב, מה שדיבר הגה"ק החי' הרי"ם וצ"ללה"ה מגור

לאנשים המסתופפים בצלו הק' קודם יום הכפורים, בלשון המדובר בינינו, וו"ל הקדוש אם אין אני לי מי לי, אז איך וועל ניט טאהן מינע עבודות ווער וועט פאר מיר טאהן, יעדער מוז זיין עבדות אליין אפמאהן, ואם לא עכשיו אימתי, ווען וועט זיין דער עכשיו - דער יעצטינער עכשיו, איך דער מינוט וואס מיר ריידען איז דאך פון בריאות עולם אן ניט ניווען און ער וועט ניט זיין, פריער איי גיווען

מסתמא אצל איש אחד ג"כ וע"ד דאיתא בשבת למיימינים בה סמא דהיי ומפרש רש"י ז"ל מיימינים עוסקים בכל כוחם וטרודים לדעת סודה כאדם המשתמש ביד ימינו שהוא עיקר ובקשת העושר הוא רק כשמאל שהוא מפל לימין שהוא עיקר ואז בודאי השי"ת מסייעו ויהי' לו אפילו עושר באם שנצרך לימין היינו לתורה, אבל לאחר שימין אינו כראוי ממילא אין להם הטפל היינו העושר, וגם הרצון שלהם לעושר לאו רצון נאמן הוא ומה אעשה לכם, והי' מסיים, שבעל פועלים הרעים משיגים בקשת המעות יותר מהטובים, משום שהרעים רצונם הוא בפשטות ואמת לעושר, אבל הטובים שאין רצונם בפשטות באמת למעות ועושר, ולכן לא נעשה הפעם, ובאם שהיתה כוונתם באמת, והימין הי' כהונן זכראוי בודאי הי' געוהים ונפעלים בפרנסה, (א"ה) וכן שמעתי בעצמי דברים הנ"ל מחסיד אחד מחסידי החי' הרי"ם וצ"ללה"ה :

קפט) ע"ר קושיית התוס' למה הוצרך הקב"ה לכפות ההר על ישראל, הא אמרו נעשה ונשמע, והי' מתרץ שנעשה ונשמע הי', משום שהי' מחשקים בדביקות לתורה ולעבדות ד', אבל הי' צריכים לקבלו לדורות אפי' באם שלא יהי' רצונם ותשוקתם לתורה ולעבודה מ"מ יעשו כמו שהם בכל נפשם ובאם לאו יאבדו ח"ו, מה שעז"ה הי' מראה כפיית ההר שבאם לא יקבלו יאבדו ח"ו, וזה נופא הי' מקבלים עליהם בשעת כפיית ההר, ועם כפיית ההר בנעשה ונשמע, וזה כל החילוק בין ישראל לאומות אשר נאמר ע"ז הופיע מהר פארן שכל אומה ולשון לא רצו לקבלם, מחמת שכל אחד לא רצו להיות אובדים, וישראל

שיה שרפי קודש

דער פון ער זעט נאך אראפ ציען ויך עצבות הלילה, און אפילו ער האט שוין גיט נישטאן גראב עס וועט שוין גיט נתגשם ווערען דעם מוח וועט שוין גיט זיין מסמסם הלב, אז ער וועט טראכטען אין דעם סוד מרע, לוינט אלץ גיט צו טאהן אין סוד מרע, ממה נפשך מוטשע אהין דיא בלאטע מוטשע אהער דיא בלאטע, אין דאך אלץ בלאטע, יא ניינדיגט, גיט ניינדיגט וואס האט מען אין הימעל דער פון - אין דעם זמן זיס איך טראכט וועגען דעם קען איך זיין א נוקב מרגילות, אז אין הימעל זאל מען עפס האבען, ע"כ סוד מרע קער אוועק פון דעם רע קלעהר אין איהם נישט, ועשה טוב, עשית חבילות עבירות עשה מצות כנגדן, ע"כ היינט פאר יום הכפורים ברויכט מען פילען עייבת החטא מיט ישוב הדעת, ומעומקא דליבא, גיט דורך התפעלות, אין א קבלה בלב אויף להבא און זיין פרייליך, אין דיא קל חטאים" דורך זאנען וואס צום געכסמען גיט ליגען אין זיין, נאהר אין ותמלוך אתה ה' לבדך" - ע"כ

הקדוש :

קצו עור מ"כ בשם ש"ב הרה"צ הג' כו' מפורסים בכל אפסים מו"ה יוסף ל"ש האבר"ק כעראצק ז"ל שאמר בשם הנה"ק החי' הרי"ם וצללה"ה מגור הנ"ל, מה שאמר דהמע"ה חבר אני לכל אשר יראוך ולשומרי פקודיך, כי שני מדרגות הם, יש אנשים מישראל, אשר לפי שורש נשמתם אין להם שום חוש ביראה פנימיות מאלקות כ"א מיגיעים עצמם להיות משומרי פקודיו יתברך, בתכלית הדקדוקים והוא בחי' נה"י, ויש

אנשים

גיזען - אנאנדער עכשיו, שמעטער וועט זיין אנאנדער עכשיו, אין יעדער עכשיו אין אנאנדער עבדות, אזוי זיין עס שמיים אין זוה"ק לכוסף דלביש בצפרא לא לביש ברסמא אז יעדער עכשיו אנאנדער עבדות, אנאנדער זמן, אין אנדער עבדות, אין אזוי זאגט דהמע"ה השבתי דרכי, ואשיבה רגלי אל עדותיך - נאהר מען זאל ויך מיגע זיין אין דער תורה, מיט אלע קרעפטן ווערט מען מקושר צו דער תורה, ששים רבוא אותיות לתורה, אין מ' רבוא נשמת ישראל וואס געפינען זיך אין דער תורה, ווערט מען א מחותן מיטען כלל אין אז מען טוט אין כלל האט מען פין כלל, מען האט פין כלל נאהר מענה, זיין פיהל מען טוט אין כלל, קאן מען האבען עפס פון יענעם אידען פון זיין עכשיו - וואס ער האט אין עהם נישטאן עפס גוטס, ווארם כשאני לעצמי מה אני, ווארם אז איך זאהל זיין אפניטילט ג'ז פון כלל טא ווען וועל איך קאנען פאריכטען זיין עכשיו, איין עכשיו פאר דעם צווייטען עכשיו קען מען גיט פאריכטען ווארם יעדער רגע איז מצומצם אין אנדער אור - היינט ווער שמיטט אז ער האט קאלע גימאכט ח"ו - אנראכט זאך אין ער טראכט אין סוד מרע פריער וזיא ער שמיט, טראכט ער דאך די גימיינקייטן וואס ער האט נישטאן און וואו מען טראכט דארטען ליגט מען דאך, מיטען נפש ליגט מען אין צאנצען וואו מען טראכט, ליגט ער דאך אין דיא גימיינקייט ער וועט געוויס גיט תשובה טאהן, ווארם עס זעט נתגשם ווערען ביי איהם דער מוח עס ווערט א מסמסם הלב

שיח שרפי קודש

56

<p>אנשים נשמות גדולות ונבוהות אשר כל מעינם תמיד ביראת ד' במוחם ובהתנלות לבכם ממש להיות זעים וחודרים כעומדים לפני המלך, זהם תמיד באימה ויראה ופחד מד', ומחמת זה לא יוכל לשים לבכם להיות זהיר בדקדוקים יתירים,</p>	<p>ע"ד באהבתה ישנה, הסבואר בירושלמי ר"ל הוי מהני באודייתא ונפיק לבר מתחומא בשבחא, ודהמע"ה אמר על עצמו כי הוא חבר לשני המדריגות, הן לכל אשר יראוך, והן להשומרי פקודיה וד"ל, ושימרג :</p>
--	---

